

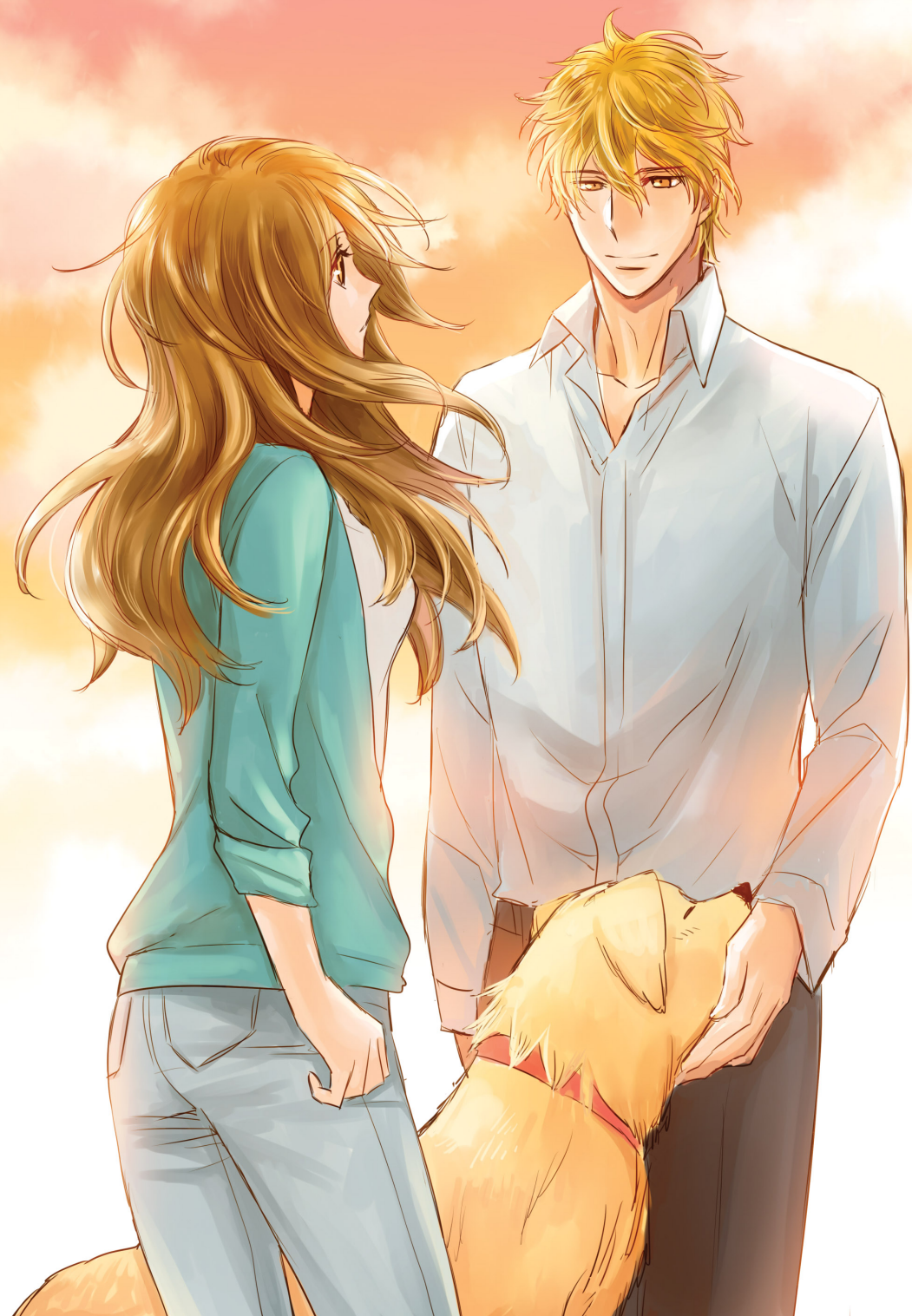

ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นที่ Tutor Tower...
และนี่คือเรื่องราวสิบปีต่อมาจากวันนั้น

Tutor Tower Special I ทบทวน ตำรา อีกครั้ง ใจนี้ยัง มีเธอ

คำทบทวนโดย,
Merlin เขียน

Jamsai Love Series

Tutor Tower Special I บทกวีตำราอีกครั้ง ใจนี้ยังมีเธอ

เจ้าหญิงเมอร์ลิน, Merlin เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1313-7

ภาพประกอบ มูริน จุฬพัฒน์พงษ์ (zoo)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาม (kao)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

สวัสดีค่ะแฟนคลับผู้นำรักทุกท่าน วันนี้มยของนังไม่ได้มาคนเดียวเน้อ แต่
จูงมือ 'เจ้าหญิงผู้เลอโฉม' และ 'Merlin' มาพร้อมกันด้วยเลย เน้น~ เห็นแบบนี้ก็รู้
กันเลยใช่ไหมคะว่านิยายที่นำมาฝากกันคงหนีไม่พ้นเซต Tutor Tower ที่สองเล่ม
แรกอย่าง 'Tutor Tower I เปิดตำราหัวใจ รู้ไหมฉันรักเธอ' และ 'Tutor Tower II
ปิดตำราหัวใจ รู้ไหมฉันรักเธอ' นั้นฮอตฮิตถล่มทลายไปแล้ว ครีๆ :D

สำหรับเล่มนี้ก็คือ 'Tutor Tower Special I ทบทวนตำราอีกครั้ง ใจนี้ยังมีเธอ' ซึ่งเป็นเรื่องราวสืบปัดจากสองเล่มแรกค่ะ เน้นอนว่าตัวละครที่ทุกคนหลง
รักนั้นยังอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาเหมือนเดิม ทั้ง 'ไอดีม' 'แวร์ซายส์' 'ลือตเต้'
'คุณธรรม' 'ไซนิค' 'ไอเฟล' 'เซย์' และ 'ยูกิ' แค่ว่าเขาเติบโตขึ้น และมีเส้นทาง
ชีวิตแตกต่างกันไปเท่านั้นเอง ^_^

มยของนังฝากให้เพื่อนๆ ติดตามเล่มต่อไป ซึ่งจะเป็นภาคจบชนิดสมบูรณ์แบบ
ของเซต Tutor Tower นี้ด้วยนะคะ คนสวยคนนี้ขอรับรองว่าไม่นานเกินรอ แล้ว
พบกันค่ะ บ้ายบาย ☺

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยของนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

นักเขียน

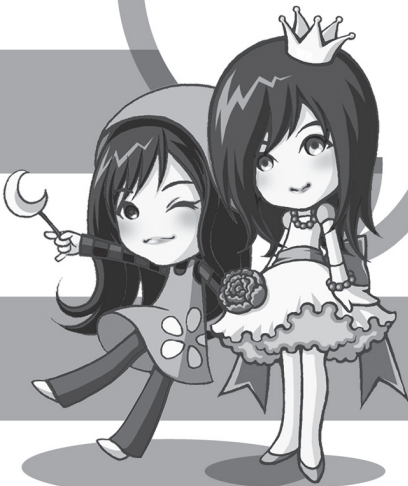
สวัสดีค่า เจ้าหญิงผู้เลอโฉมกับ Merlin ค่ะ >///< เช็ต Tutor Tower นี่เดินทางมาจนถึงภาคพิเศษแล้ว จากตอนแรกตั้งใจไว้ว่าจะมีแค่สามเล่ม แต่ความฟินของเรานั้นยาวกว่าที่คิดเลยทำให้ภาคพิเศษของอนาคตมีทั้งหมดสองเล่ม รวมกันเป็นสี่เล่มในเช็ต Tutor Tower ยิ่งเขียนยิ่งผูกพันและหวังว่าทุกคนจะร่วมลุ้นไปกับพระนางทั้งหมดของเรื่อง ไม่ว่าใครจะคู่ใคร อยากให้อ่านไปจนถึงตอนจบนะ >_<

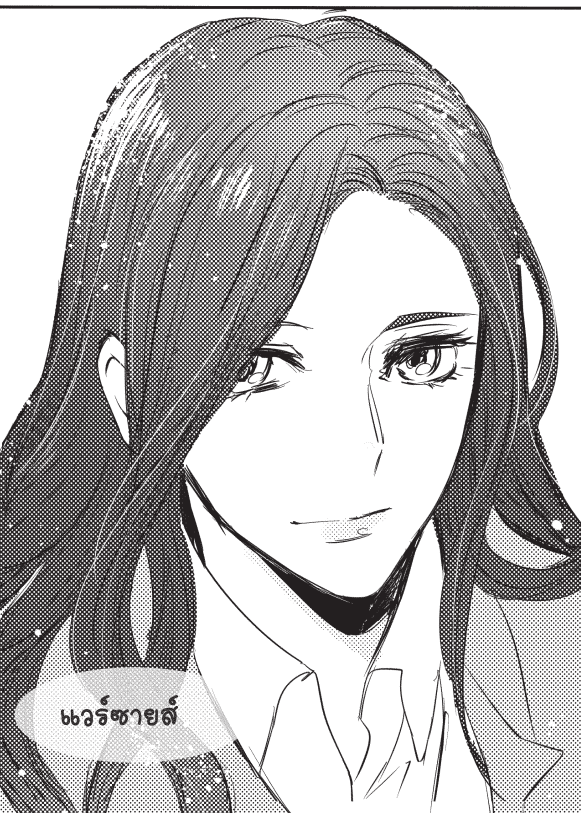
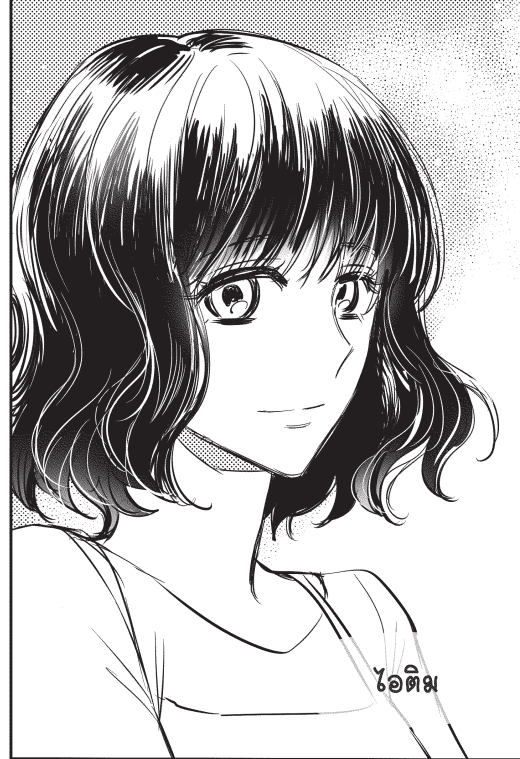
สำหรับใครที่เผลอมารับเล่มนี้เป็นเล่มแรกไม่ต้องงงค่ะ เราสามารถอ่านย้อนไปในภาคอดีตของตัวละครได้ในเล่ม 'Tutor Tower I เปิดตำราหัวใจ รู้ไหมฉันรักเธอ' และ 'Tutor Tower II ปิดตำราหัวใจ รู้ไหมฉันรักเธอ' อ่านครบสี่เล่มสองภาคจะต้องฟินไปถึงโลกหน้าแน่นอน ฮ่าๆ

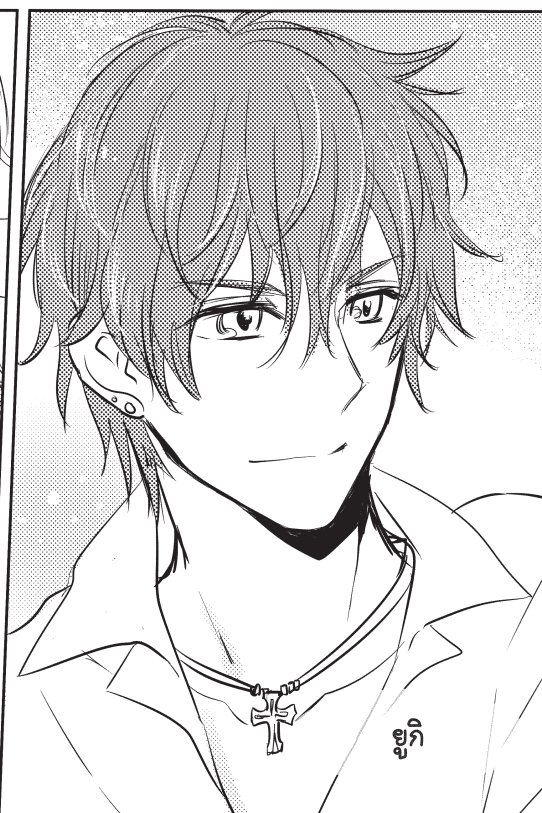
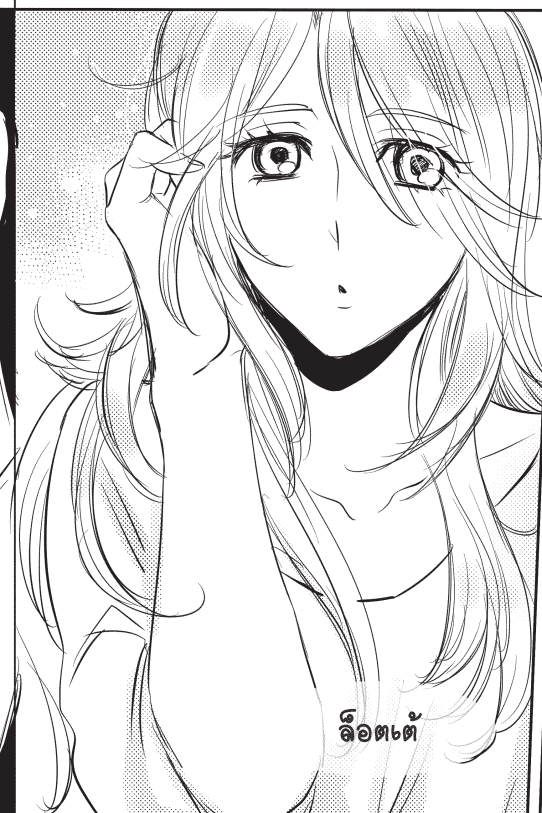
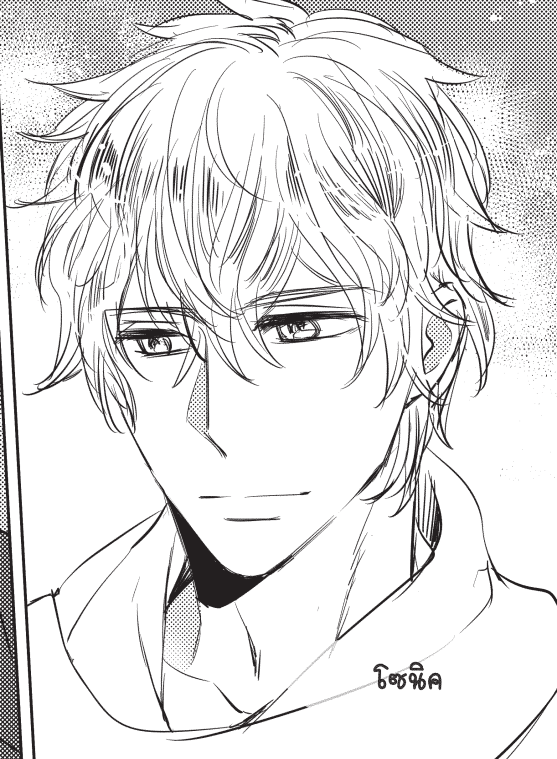
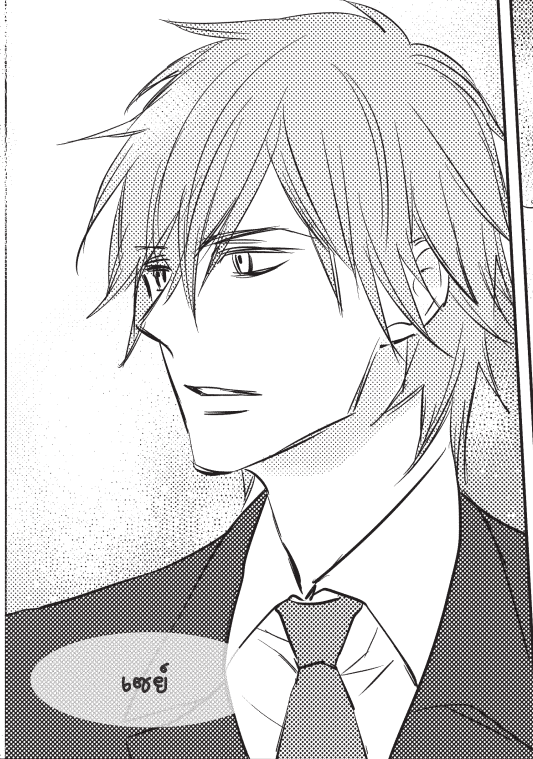
ติดต่อเจ้าหญิงผู้เลอโฉม : www.facebook.com/prettyprincessjamsai หรือทวิตเตอร์ @Kantarin_L และ Instagram @prettyprincessjamsai

ติดต่อ Merlin : www.facebook.com/MerlinMeow หรือทวิตเตอร์ @Merlin_Meow และ Instagram @meowmerlin ค่ะ~

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม และ Merlin

10

1

ลืตเต้

เวลาสิบปี...จะว่านานมันก็นาน จะว่าไม่นานมันก็ไม่นาน
แล้วตกลงมันนานหรือไม่นานกันแน่นะ...?

"โธ่บอสสส~ ก็รู้นี่ว่าช่วงนี้ได้ยุ่งนะ ให้น้องคนอื่นไปสัมภาษณ์เขา
แล้วเดี๋ยวมาสกรูเขียนลงคอลัมน์เหมือนอย่างทุกทีไม่ได้หรอกคะ"

"ได้มันก็ได้หรอกนะ แต่ว่า..."

"แต่ว่าอะไรคะ O_O?"

"ไม่รู้ล่ะ ยังไงผมก็จะให้ได้รับงานนี้ คุณคือบุคลากรที่ผมเชื่อมั่นที่สุด
นะจะบอกให้ เรื่องแค่นี้จิบจ้อยจะตายไป"

คุยกันอยู่ดีๆ บอสกลับตบตบแล้วเอ๋อซมซะงั้น ฟังแล้วให้ความรู้สึก
เหมือนถูกลูบหัวก่อนจะโดนตบหลังยังไงบอกไม่ถูก =*=;

"ร้อยวันพันปีไม่เห็นเคยซม นี่บอสกะวางยาให้เต้ทำพลาดแล้วไล่ออก
หรือเปล่าเนี่ย"

"พูดซะผมเป็นเจ้านายเหลี่ยมจัดไปได้ --;"

"แล้วมันไม่ใช่เธอคะ =O="

ฉันแก้มย่นหน้าตาย ที่กล้าทำขนาดนี้เพราะเขาคือบอสที่เป็นทั้งเจ้านายและรุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยด้วยกันมา พอเขามาเปิดบริษัททำนิตยสารเลยชวนฉันมาทำด้วย เรารู้จักกันมานานจนสนิทกัน ทำให้คนที่ทำงานนี้กว่าฉันเป็นน้องสาวต่างแม่ของเขาไปละ

"ยัยเต้"

"อะไรเล่าพี่ดอม"

"ไม่ต้องโยกโย้เลย เราต้องรับงานนี้ นี่คือคำสั่ง =()=^"

"ถ้าจะสั่งกันก็อย่ามาใช้สถานะส่วนตัวสิคะ =_=+"

"เอาละๆ ไม่อยากเถียงด้วยแล้ว ยังไงเรื่องนี้ก็ต้องให้ได้ทำ คนอื่นเขาอยู่อยู่ไม่เห็นเธอ"

"ข้ออ้างนี้คิดนานมั๊ยเนี่ย"

"..."

"โอเค ได้รับก็ได้ แล้วเรื่องคนดูแลสปอนเซอร์ที่ลาออกไปละคะ จะว่าไง"

"อันนั้นก็ฝากทำไปก่อน พี่จะรีบหาคนมาทำส่วนนี้แทนให้เร็วที่สุด ^^"

"สรุปงานเต้ฉันจะต้องแยกร่างทำเลยนะ ใช้คัมຈຽງบริษัทนี้ละ =O="

"ไม่ให้ลาออกหรือกนะ แต่เอาค่าโอทีไปแทน"

"เดี๋ยวจะไปฟ้องกรมแรงงาน =.="

บอสหน้าหล่ออย่างพี่ดอมหัวเราะร่วนก่อนจะโบกมือไล่ฉันให้ออกไปทำงานต่อ ฉันเลยจำต้องเดินออกมาลุยงานที่ทำค้างไว้เพื่อจะได้มีเวลาเตรียมตัวทำงานใหม่

บริษัท P ทำนิตยสารสามประเภท แตกเป็นหัวนิตยสารเกี่ยวกับบันเทิงท่องเที่ยว และสุขภาพ ซึ่งหน้าที่ที่ฉันรับผิดชอบจะอยู่ในส่วนของเล่มสุขภาพ เป็นคอลัมน์เกี่ยวกับอาหาร ไม่ว่าจะเป็นอาหารน่าชิม อาหารไดเอต อาหารซึ่งเป็นกระแสกำลังฮิต หรือเป็นร้านอาหารน่านั่งอะไรทำนองนั้น

คราวนี้ถูกสั่งให้ไปหาข้อมูลของร้านอาหารเปิดใหม่ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมทางฟีดคอมอยากจะได้ข้อมูลของร้านนี้เลยโยนมาให้ป็นหน้าที่ฉันโดยไม่ทัน

12

ตั้งตัว แล้วข้อมูลที่ได้อีกก็เยอะเหลือเกิน มีมาให้แค่เบอร์โทรกับแผนที่ร้านซึ่งเซฟมาจากกูเกิลแมป ไม่รู้ว่าไปรู้จักร้านนี้จากไหน ให้ตายเถอะ
=_-33

"อะ น้ำแอปเปิ้ลของพีได้ ต้มซะจะได้ใจเย็นๆ >.<"

"ขอบใจ"

ฉันหันมองยัยผักกึ๋งซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้ช่วยกองบรรณาธิการ เธอเองก็ป็นรุ่นน้องในรั้วมหาวิทยาลัยที่ถูกชักตัวมาช่วยงานพีตอมเช่นเดียวกัน จริงๆแล้วหรือว่าพวกเรापพลาดเองที่ดันไปถูกใจเสียเขาตอนรับน้อง เขาเลยชิงจองตัวพวกเราเอาไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ =_;

"ว่าแต่รู้จักร้าน Escargot นี้มั้ยอะกึ๋ง เสาร์ว่างปะ ไปเป็นเพื่อนพีหน่อยสิ"

ชื่อร้านแปลกดี แปลว่าหอยทาก ฉันไม่ค่อยชอบกินอาหารฝรั่งเศสซะด้วยสิ เบอร์เซ็นต์ที่จะถูกปากเลยต่ำตามความชอบของตัวเอง ช่างเป็นคนขิมที่มีใจลาเอียงขนาดนี้แท้ =.=

"แน่ะ กะทำตัวเป็นลูกค้าไปเนียนขิมก่อนอีกแล้วหรอ O_O"

"ไม่จันจะรู้ได้ไงว่าร้านเขาดีจริง =.="

"เคลที่พีทำแบบนี้กลับมาไม่เห็นผ่านสักร้าน พีตอมเขาเลยตั้งหน้าที่นี่ให้คนอื่นทำแบบนี้"

"นั่นสิ เลียงงว่าทำไมถึงโยนงานนี้ให้อีก มันแปลกๆ"

"แต่วันหยุดเสาร์อาทิตย์นี่ไม่ว่างเลยอะคะ พอดีแม่ให้กลับบ้านต่างจังหวัด ทำไงดี"

"อืม จันไม่เป็นไร พี่ลุยเองก็ได้"

"เอจันหรอ"

"เอจันล่ะ ถือว่าเจ้าของร้านดันดวงช่วยมาเจพี หึๆ"

"แหม ร้านเขาอาจจะดีจริงๆ จนพีได้หาข้อดีไม่เขียนลงคอลัมน์ให้ไม่ได้เลยก็ได้เน้า~"

"ถ้าเป็นจันได้ก็ดี ใช่ว่าพีจะใจร้ายไม่ยอมให้ใครผ่านสักหน่อย =_::"

4.56 P.M.

"ใกล้จะถึงละ วะซื้ออาหารของไซตันอยู่นะ เดี่ยวไป"

ฉันเดินออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตพร้อมกับเซ็นรถเข็นที่มีของใช้เพื่อ
จะเดินไปทางที่รถจอดอยู่ มืออีกข้างถือไอโฟนคุยกับแวย์ชาลส์หรือยัยชาลส์
เพื่อนสนิทที่โทรมาถามเป็นรอบที่ห้าแล้วว่าเมื่อไหร่ฉันจะถึงร้านที่นัดไว้
=_=;

"อ้อ แค่นั้นะ จะขึ้นรถแล้ว บาย~"

มือฉันกดวางสายก่อนจะได้ยินเสียงร้องไหวกเหวกไวยาวดังมาจาก
คุณป้าสักคนที่อยู่ไม่ไกล

"ช่วยด้วยค่า ช่วยด้วย ใจกระชากกระเป๋!"

"○_○"

ฉันดันรถเข็นไปขวางทางใจวิ่งราวที่โผล่พรวดพราดมาพอดีอย่างกับ
ตังใจชวย!

โครมมม!!!

"ไฉยยย"

"ช่วยด้วยค่า ใจๆๆ ใครก็ได้ช่วยที"

ป้ายังตะโกนเสียงดังไม่เลิกจนไอ้ใจที่ลั่นแผ่วลาลูบบนพื้นลนลานกลัว
ถูก ปรก. ตามมาจับ เคราะห์ร้าย (ของมัน) ที่ฉันอยู่ตรงหน้าพอดี ไอ้ใจ
เลยทิ้งกระเป๋าที่ขโมยมาแล้วหันมาคว้าคอฉันเข้าไปเป็นตัวประกันแทน ==

"อย่าเข้ามานะไว้ย ไม่งั้นนี่ตาย!"

มันบอกว่างั้นอะ ทำไงดี ==

"ทางนี้ๆ กระเป๋าฉันน~"

คุณป้าที่เมื่อกี้ยังร้องให้คนช่วยอยู่ดีๆ พอเห็นกระเป๋าตัวเองกลับพุ่ง
เข้าไปหยิบแล้วลื้มฉันเฉยเลย ปรก. ที่เพิ่งตามมาถึงพยายามบอกให้ใจ
ใจเย็นทั้งที่มันแทบจะหักคอฉันอยู่รอมร่อ

"อย่าเข้ามานะเว้ย!"

"อย่าทำอะไรตัวประกันนะ ใจเย็นๆ"

"บอกแล้วไงว่าอย่าเข้ามาใกล้ละ ไม่เห็นหรือไงว่ามีตัวประกัน!"

14

ทั้งคุณป้าทั้ง รปภ. ทั้งใจต่างเล็กลั่นตะเบ็งเสียงขู่กันไปมาจนฉันที่ยืนมีส่วนร่วมเริ่มขี้เกียจจะอยู่เป็นพยานด้วยละ ฉันเลยพูดเสียงเนิบๆ ให้ใจกระชากกระเป๋ได้ยืน

"ฉันก็ไม่อยากทำหรรณนะ =.=

"แกหมายถึงอะไร จะทำอะไรวะ อย่าคิดขยับนะ!"

ใจถึงกับงัง แต่ดูแล้วหมอนี่น่าจะมือใหม่หัดเลวนะเนี่ยถึงได้เหวี่ยงแถมยิ่งกว่าตัวประกันอย่างฉันเสียอีก ฉันเลยเอามือจับแขนข้างที่มันรัดคอฉันอย่างรวดเร็วๆ แล้วบิดทวนเข็มนาฬิกาตามที่ได้เรียนมาในหลักสูตรป้องกันตัวเบื้องต้น จากนั้นก็หมุนตัวไปเตะตรงกลางกล่องดวงใจของมันอย่างแรงหนึ่งที่เป็นรางวัล

ผัวะ!

"อ้ออ..."

ร่างของใจกระจอกทรุดลงกับพื้นและกุมเท้าเอาไว้ ฉันยืนมองตาปริบๆ ก่อนจะว่า

"ตั้งแต่ฉันรู้ตัวว่ามีมือทำอาหารไม่ได้เรื่องก็เลยไปลงเรียนยูโดตั้งแต่อายุสิบแปดอะนะ =.=

"=()=;;;..."

"แต่มันก็ไม่ค่อยได้เรื่องอยู่ดี เลยถนัดเตะฝ่าหมากมากที่สุด โทะษะทีละกัน =.=

"O_O;;" (รปภ. ยืนอึ้งสนิท)

"=O=;;" (คุณป้าถึงกับปรบมือเปาะเปาะให้)

"ไปละนะคะทุกคน ^_^"

ฉันยิ้มก่อนจะหันไปขึ้นรถของตัวเองเดินต่อไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น พอถึงรถก็เปิดท้ายยัดของใส่จนหมดจากนั้นก็สตาร์ทรถออกไป

ปรี้นนน...

อ้อ แล้ววิชาที่ฉันเรียนได้ดีที่สุดคงเป็นการชิงรถ เพราะว่าใช้เวลาไม่นานฉันก็มาถึงสถานที่ที่คุ้นเคย

เคียด!

ดิเวเตอร์ทาวเวอร์...สถานที่ซึ่งเป็นที่ทรงจำในสมัยมัธยม ฉันขึ้นลิฟต์ไปจนถึงร้านขนมเค้กซึ่งเป็นกิจการของบ้านไอดิม ที่นัดรวมตัวประจำของกลุ่มเพื่อนสนิท...

"มาแล้วเหรอเต้ ^^"

เจ้าของเสียงหวานในเสียงคงเปล่งออราใจดีอ่อนโยนเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนวันเวลาผ่านไปจนพวกเราทั้งหมดอายุยี่สิบแปด แต่มีไอดิมเนี่ยล่ะที่ดูจะเปลี่ยนแปลงทางรูปลักษณ์ภายนอกน้อยที่สุด ใบหน้าน่ารักไว้ผมสีดำแต่ตัดสั้นเป็นทรงบ๊อบตัดลอนอ่อนๆ เคลือบสองข้างแก้มจนดูหน้าเด็กราวกับจะย้อนวัย ดิดก็แต่ว่าแววตาของเธอนั้นดูสุขุมขึ้น ไม่อะอะก็ขี้แยเหมือนเมื่อก่อนแล้ว...

"นี่ปิ้งมาเลยนะ เพื่อเพื่อน >O<"

"แวะซื้อการ์ตูนมากกว่าละมัง"

เสียงนี้คือเสียงของยัยชายส์ เจ้าของใบหน้าสวยซ่อนเปรี้ยวที่นับวันจะเฉียวเก้ขึ้นทุกที มองเผินๆ คล้ายนางแบบมากกว่าอัยการ ซึ่งปกติแล้วคุณเธอก็โปรดปรานการแต่งตัวจัดเต็มเหมือนหลุดออกมาจากแคตวอล์กอยู่เสมอ แต่พอดีหน้าที่การงานไม่อนุญาตให้เปรี้ยวเกินพอดี เลยต้องรักษาขนาดสุขุมนุ่มลึกเอาไว้ ทำให้ตอนนี้ภาพของอัยการสาวสุดฮอตในชุดสูทเนียบเรียบกริบกลายเป็นภาพจินตาไปซะแล้ว เห็นสวยๆ ดูไม่น่าโหดแต่เวลาทำงานนี่เอาจริงจนผู้ต้องหาหงอเลยนะขอบอก ==

"เปล่านะ คราวนี้เจอใจรวีงราวต่างหาก"

"หา!?"

"โຈรจริงๆ เหรอเต้ O_O"

"อือ วึ่งผ่านมาล็อกคอฉันไว้เป็นตัวประกัน"

"แล้วนี่แกเป็นไงบ้างยะ ทำไมดูซิลกลับมาอย่างนี้เนี่ย"

ยัยชายส์เริ่มสำรวจรอบคอฉันก่อนเป็นอันดับแรก ฉันขำก่อนจะทำหน้ามึนตอบ

"เตะฝ่าหมากมันไปที สงสัยตอนนี้มันคงสงสารตัวเองอยู่อะที่พลาดมาเจอฉัน"

16

"ยังจะมาเป็นเล่นอีก =)=^"

"น่าๆ ฉันดูแลตัวเองได้ มือฉันนี้แล้ว ^_^"

"ถ้าเป็นฉันเจอแบบนี้เข้าต้องแย่นๆ เลย TAT"

"มือฉวัดคองปกป้องขนาดนั้น ใครจะกล้ามาทำร้ายเธอ ฮิๆ"

"พูดถึงเชยทำไมเนี่ย -///-"

ฉันแอบแหวไอดิมถึงแฟนสุดรักของเธอ คนคนนั้นก็คือคนที่พวกเรา
รู้จักมาตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน ไม่นึกเลยว่าจากตอนนั้นมาจนถึงตอนนี้ก็สิบปี
แล้วที่ทั้งคู่คบกันมา

...เวลาสิบปีที่คุณแล้วช่างยาวนาน...

นานจนอาจทำให้อะไรต่ออะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ฉันนั่งคิดถึงเรื่องบางอย่างจนใจลอย กระทั่งยัยชายส์โบกมือไปมา
ตรงหน้าถึงได้หันกลับมาสนใจเรื่องที่คุยกันต่อจากเมื่อครู

"ว่าแต่วันหยุดนี้มีใครว่างบ้างมัยเนี่ย จะชวนไปกินร้านอร่อย"

"วันหยุดเธอหว่า ฉันไม่ว่างจะ พอดีติดนัดเชยแล้ว โทษทีน้ำ~"

"เฮ้อ จะมีใครสวิตเท่าคุณมัยเนี่ย" ยัยชายส์บ่นก่อนจะหันมาตอบฉัน
"แต่ฉันก็ไม่ว่างอะ ต้องรีบเคลียร์คดีหนึ่งก่อน แกจะไปกินร้านไหนเธอ"

"ร้านไหนยังไม่รู้เลย แค่ว่าจะลองแอบไปสำรวจดูก่อน"

ฉันพิมพ์มาก่อนจะตักเค้กบนโต๊ะกิน ทั้งไอดิมและชายส์ต่างมองหน้า
ฉันก่อนจะเล่าอดีตเรื่องต่างๆ ที่เจอมาให้ฟัง วันนัดเจอของเราจบลง
ด้วยการเจอกัน นั่งคุยสัพเพเหระ แล้วก็แยกย้ายกลับบ้าน...

แต่แค่นี้ฉันก็พอใจแล้ว ถึงจะไม่มีใครมาอยู่เคียงข้าง ฉันก็มีชีวิตมา
ได้อย่างปกติ ไม่ได้รอคอยอะไร

ฉันบอกตัวเองว่าอย่างนั้น...

ไม่ได้รอคอย...เขาคนนั้น

ฉันขับรถกลับมาถึงบ้าน คิดว่าเย็นนี้จะต้องพาไซตันออกไปเดินเล่น
สักหน่อย อายุของสุนัขเทียบกับคนนั้นสั้นกว่ากันมาก สิบปีที่ผ่านไปทำให้
มันกลายเป็นสุนัขแก่ที่ต้องการการดูแล เพียงระยะเวลาแค่ไม่นานแต่ฉัน

รู้ว่าอาจจะต้องเตรียมใจหากถึงวันที่มันต้องจากไป...

"โง่ง!"

"เด็กดี เดี่ยววันนี้เราไปเดินเล่นกันนะ"

ฉันบอกก่อนจะเตรียมสายจูงเพื่อพามันไปเดินที่สวนสาธารณะใกล้ๆ
แสงแดดยามเย็นย้อมภาพทุกอย่างจนกลายเป็นสีส้ม ฉันเดินเล่นไปพร้อมกับ
โชตันอย่างช้าๆ...

"เหนื่อยหรือยังนะ จะได้ไปนั่งพัก"

"โง่ง"

เสียงเห่ารับทำให้ฉันยิ้ม แต่ก่อนที่จะเปลี่ยนเส้นทางหันกลับหลัง
โชตันทำท่ากระตุกสายจูงแล้วเห่าเสียงดังติดกัน

"โง่งๆๆ"

"..."

"โง่งๆๆ"

"..."

มันกระดิกหางคล้ายจะดีใจกับอะไรบางอย่างที่อยู่ด้านหลัง เสียงเห่า
ถี่ๆ นั้นดังยิ่งขึ้นก่อนจะลากให้ฉันวิ่งตามไป...

"โง่ง!"

"นี่ เดี่ยวเถอะ หยุด..."

"โง่ง!"

เสียงของฉันขาดช่วงไปเพราะเห็นภาพใครบางคนยืนอยู่ตรงหน้า...
เงาของเขาย้อนแสงทำให้มองไม่ชัด...แต่ความรู้สึกแรกเจอนั้นกลับทะลัดกลัน
ออกมาในทันที...

เขาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้ ใบหน้าที่คล้ายกับว่าจะลืมไปแล้วยังคงชัดเจน
เสียดใจหัวใจสั่นไหว...

รอยยิ้มบางติดอยู่ตรงริมฝีปาก...ดวงตามองมาด้วยประกายอ่อนโยน
ตลอดเวลาที่ผ่านมาราวกับว่าทุกอย่างได้จางหายไปตามกาลเวลา แต่
ทว่าพอเขากลับมายืนอยู่ตรงหน้าฉันถึงรู้ว่ามันไม่จริง...

สิ่งที่ไม่เคยแน่ใจในอดีตหวนคืนมาให้ต้องนึกถึงอีกครั้ง...

18

"นาย..."

ฉันเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาราวเสียงกระซิบที่ไม่อยากเชื่อ...อีกฝ่ายเองก็ตอบออกมาด้วยน้ำเสียงซึ่งฟังเหมือนได้ยินมาจากที่ไกลแสนไกล...

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ..."

ฉันพยายามถามหัวใจตัวเองให้แน่ใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวที่ไม่เคยได้คำตอบ...

ตัวฉันเองก็เปลี่ยนไปจากเดิม...เขาเองก็เปลี่ยนไปจากเดิม

ร่างของเขาสูงใหญ่กว่าตอนที่ได้เจอกันครั้งสุดท้าย ไหล่กว้างเสียจนฉันเกือบจำผิดไป รูปร่างที่สูงใหญ่ขนาดนี้ทำให้ฉันตระหนักว่าสิบปีที่ผ่านมาเขาได้เติบโตจนกลายเป็นผู้ชายเต็มตัว ไม่ใช่เด็กมัธยมในอดีตคนนั้นอีกต่อไปแล้ว

"...โซนิค"

เรียวหน้าของเขาคมสัน...จมูกโด่งรับกับริมฝีปากหยักได้รูป...ฉันมองสบนัยน์ตาสีทองคู่สวยที่เปล่งประกายรับกับแสงของยามเย็น ผมของเขาสั้นขึ้นกว่าแต่ก่อนแต่ยังคงเป็นสีทองหยักศกน่าสัมผัส...และสิ่งที่กวัดแกว่งให้ใจฉันเต้นรัวก็คือรอยยิ้มที่ส่งมา...

"เป็นนายจริงๆ ใช่มั้ย"

ฉันถามราวกับไม่แน่ใจ บางทีอาจจะเป็นฝันที่ฉันเคยฝันแบบนี้เมื่อนานมาแล้วก็เป็นได้...

และในฝันนั้น เขายิ้มให้อย่างอ่อนโยน คำพูดของเขานั้นเหมือนเดิมทุกครั้ง

"ใช่ ผมกลับมาแล้ว..."

ฉันยืนนิ่งจ้องมองเขาอยู่อย่างนั้น ระหว่างเรามีระยะเวลาสิบปีกันเอาไว้ ฉันเองก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะยังคงเหมือนเดิมอยู่หรือเปล่า...

ไม่แน่ใจอะไรเลย...

...ไม่แน่ใจว่าต่อจากนี้ไป จะมีอะไรรออยู่

2

ไอติม

"ติม ได้ยินที่แม่พูดมัยเนี่ย"

"คะ? เมื่อกี้แม่ว่าไงนะคะ -O-"

ฉันหันมองแม่ที่กำลังขับรถอยู่อย่างงงๆ จนบัดนี้ฉันก็ยังขับรถเองไม่เป็นเลยต้องอาศัยรถแม่หรือไม่ก็รถแฟนไปรับไปส่งตลอด เอ้อ คิดแล้วก็รู้สึกว่าตัวเองต้องพึ่งพาคนรอบข้างมาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งโต U_U

"แม่ถามว่าอาชีพนี้เชยจะมากินข้าวที่บ้านเรามั้ย"

เชยที่แม่ถามถึงคือแฟนฉันเอง เขาเป็นลูกชายเจ้าของห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่และหรูหราลงการที่สุดซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง เองง่าย ๆ คือเขามีฐานะร่ำรวยระดับเศรษฐีซึ่งแตกต่างจากฉันที่มีฐานะแค่ชนชั้นกลางมาก เพราะเรารู้จักกันตั้งแต่สมัยมัธยมเลยทำให้ไม่ค่อยรู้สึกถึงความต่างนั้นเท่าไร แต่พอโตขึ้นนั่นละถึงรู้สึกได้ชัดเจนว่าตัวเองอยู่คนละสังคมกับเขาโดยสิ้นเชิง

ลูกสาวร้านขายเค้กกับทนายทนายธุรกิจ แค่นี้ก็รู้แล้วว่ามันดูไม่เข้ากันสุดๆ T_T

"ถามพ่อแล้วเหรอกะ"

"แม่ว่าพ่อเขาอยากเจอเชยมากกว่าแม่อีกนะ รายนั่นเข้าคู่กันดีนักล่ะ แต่หนูนี่เห็นเชยยุ่งๆ เขาเลยไม่กล้าออกปากชวน"

นึกแล้วก็ขำ สมัยที่เชยจีบฉันแรกๆ เรายังเป็นแค่เด็กวัยเรียน พ่อฉันตั้งแง่กับเขาสุดๆ เพราะเขาคือลูกคนรวย แต่ระยะเวลาสิบปีที่ผ่านมาเขาได้พิสูจน์ตัวเองให้พ่อเห็นว่ารักและทุ่มเทให้ฉันอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ดังนั้นระยะหลังๆ มานี้พ่อเลยเปิดใจยอมรับเขาไปแล้ว เพียงแต่ยังปากแข็งทำเป็นหวงลูกสาวอยู่

"ช่วงนี้เขาต้องยุ่งกับงานที่ห้าง เห็นว่าอาจจะมีเลื่อนตำแหน่งนะคะ เตี่ยวหนูลองถามไ้ห้ละ"

"เอาจริงๆ แม่ก็กังวลนะ พ่อกับแม่ชอบเชย แต่ไม่รู้ว่ทางนั้นจะคิดยังไงกับลูกสาวแม่"

20

จริงๆ เชียร์บเข้าให้ฉันไปเจอพ่อแม่เขาเมื่อสามปีก่อน แต่ฉันรู้สึก
ว่ายังไม่พร้อมเลยไม่ยอมไป แล้วเราก็ทะเลาะกันครั้งใหญ่ หลังจากนั้น
มาเขาก็ไม่พูดถึงเรื่องนี้อีกเลย ผ่านมานานแล้วฉันก็ยังไม่พร้อมอยู่ดีนั่นล่ะ
นิสัยซี้ซั้วติดชีกัลลวของฉันคงจะยังไม่เปลี่ยนสินะ TAT

"ถ้าคนจะคู่กัน ยังไงก็ต้องคู่กันนะค่ะ แต่ถ้าไม่ใช่ ฝันไปก็เปล่า
ประโยชน์"

"แล้วเราจะไม่เสียเวลาเวลาเหรอ คบกันมาตั้งนาน"

"หนูก็รีบหาแฟนใหม่สิคะ คิก"

"แหม พูดอย่างกับสวยเลือกได้เลยนะเรา ถ้าแอบนอกใจเชย แม่จะ
แอบฟ้อง"

คำพูดของแม่ทำให้ฉันสะอึกไป จู่ๆ กลับคิดถึงตัวหนังเรื่อง Sugar
ขึ้นมา...

ตัวหนังการ์ตูนเรื่องหนึ่งที่ถูกส่งมาจากใครบางคนโดยไม่ระบุชื่อ...
เป็นตัวใบเดียวสำหรับรอบพรีเมียร์ และเป็นหนังการ์ตูนเกี่ยวกับขนมหวาน...

สิ่งนี้ถูกส่งมาเมื่อวันก่อน และมันทำให้ฉันว่าอุ่นตลอดสองสามวัน
ที่ผ่านมา ทั้งที่ฉันควรจะลืมเขาคนนั้นไปให้หมดจากใจ แต่พอเห็นสิ่งนี้
มันกลับทำให้เรื่องในอดีตค่อยๆ ผุดพวยขึ้นมาแจ่มชัดในหัวใจอย่างซ้ำๆ...

"ใจลอยอีกแล้ว"

"คะ?"

"หนูนี่ดูแปลกๆ จริงๆ นะ หรือจะไม่สบาย เห็นลูกยุ่งไปสอนทำ
อาหารแล้วยังต้องกลับมาช่วยแม่ดูร้านทุกวัน เหนื่อยก็พักบ้างก็ได้"

"หนูไม่เหนื่อยหรอกค่ะ...แค่มีเรื่องต้องคิด"

"เรื่องอะไรเหรอ"

แม่ถามด้วยสีหน้าเป็นห่วง แต่ฉันรีบส่ายหน้าบอกด้วยน้ำเสียงร่าเริง

"เรื่องไร้สาระนะค่ะแม่ ^^"

11.59 P.M.

"ไม่เห็นเหนื่อยหรือใจคะคุณชาย นี่มันดี๊มากแล้วนะ ไปนอนเถอะ"

(ฉันอยากฟังเสียงเธออีกหน่อยนี่ ไม่ได้เธอ...)

ฉันนอนคุยโทรศัพท์กับเซย์ทั้งที่รู้ว่าฝั่งเขาจะปิดอยู่รอมร่อ เป็นเพราะงานของเขายุ่งมากๆ เลยทำให้ไม่ค่อยมีเวลามหาฉันบ่อยเหมือนเคย ส่วนฉันเองก็ยุ่งวุ่นวายไม่แพ้กัน พอโตขึ้นแล้วต่างคนต่างยุ่ง แต่เขากลับชอบทำตัวสวิตจีเจ้าเสียจนเหมือนว่าเราเพิ่งคบกันเมื่อวาน

ถึงแม้เราจะทะเลาะกันบ้าง แต่ไม่มีวันไหนเลยที่เขาทำให้ฉันเสียใจ เขาเป็นแฟนที่รักฉันมากเสียจนฉันต้องเกรงใจ เพราะบางทีมันก็มากเกินไป จนบางครั้งฉันวางตัวลำบาก เพียงแต่ฉันไม่เคยบอกเขาเพราะกลัวเขาจะน้อยใจ

"ก็ได้ จะคุยจนเซย์กรนใส่แล้วกัน"

(ฮะๆ พุดแบบนี้แล้วเหมือนเป็นคู่แต่งงานกันชอบกล เธอนอนพร้อมกันกับฉัน รู้ว่าฉันชอบกรนเวลาเหนื่อยๆ)

"ภูมิใจนักเธอ เรื่องกรนไม่ใช่เรื่องตลกนะ --"

(อืม ถ้าเธอชิน มันก็ไม่น่ามีปัญหาอะไรนี่)

"ชินอะไรกันล่ะ... -O-///"

(แต่งงานกันยังงี้ก็ต้องรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว ซ้อมไว้ล่วงหน้าไง ^-^)

"ใครเขาจะแต่งกับนาย -///-"

เซย์หัวเราะร่วนจนฉันชิน เขาชอบพุดหยอดเรื่องนี้บ่อยๆ ส่วนฉันก็ทำอะไรไม่ถูกทุกทีเวลาที่เขายกเรื่องนี้มาพุด

(เจ้าสาวของฉันมีแค่เธอคนเดียวเท่านั้นแหละ...)

"มันใจจังนะ เจอสาวสวยที่ไรเห็นเหลียวมองตลอด -*"

(แถมมองน่า ของจริงเอาขึ้นหิ้งแล้ว ^-^)

"บ้า... -///-"

(พุดจริงก็หาว่าบ้า แฟนใครเนี่ยพุดจาไม่เพราะเลย)

"ไม่รู้ จ้างให้ก็ไม่พุดหรอก >///<"

เขาชอบถามประโยคนี้ประจำ ฉันไม่อยากจะตอบให้เขาได้ใจแล้ว!

(แฟนใคร บอกมาเร็วๆ เลย...)

"แฟน..."

(พี่ๆ...)

เสียงคุ้นๆ ดังขึ้นจนฉันอมยิ้มกับโทรศัพท์ เขาคงหลับคาสายไปแล้ว
ฉันเลยอ้อมแอ้มบอกเขาๆ ก่อนจะเตรียมกดวาง

"ไอติมแฟนเชยนะสิ ถ้ามองได้ คนบ้า..."

(พูดจាន่ารัก ต้องตกรางวัล ^-^)

"เอ๊ะ นี่ยังไม่นอนหรอ แกล้งหลับหลอกกันใช่ไหม ○///○"

(แค่เคลิ้มๆ เอง ฮะๆ แต่ได้ฟังแบบนี้หลับฝันดีแน่นอน)

"ไปนอนเลยไป ชิวๆ"

(คร่ำบบบ~ ฝันดีนะแฟนของเชย)

"-///-"

ฉันมูยหน้าใส่โทรศัพท์ที่วางสายไปแล้วก่อนจะทิ้งตัวลงนอนบนเตียง
อย่างเชียวๆ แต่พอฉันจะเก็บโทรศัพท์ตรงหัวเตียงกลับพบตัวหนังสือบนที่เห็น
ที่เริ่ดเป็นต้องสนใจทุกที

"..."

ฉันหยิบมันมาอ่านก่อนจะโยนทิ้งถึงขยะแล้วสั่งตัวเองให้เลิก
ฟุ้งซ่าน!

"พอได้แล้วไอติม เธอมีเซย์ทั้งคน ห้ามไปคิดถึงเขาอีก!"

วันต่อมา...

ฉันนั่งแท็กซี่มาที่ตึกคิวเตอร์ทาวเวอร์ก่อนจะเดินขึ้นลิฟต์เพื่อตรงไป
ยังโรงเรียนสอนทำอาหารนานาชาติ ฉันเคยเป็นศิษย์เก่าที่นี่มาก่อน พอจบ
มัธยมแล้วไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยจนจบ ฉันก็ได้กลับมาเป็นครูสอนที่นี่อีก
ในคลาสเรียนทำขนมหวาน งานนี้เป็นงานที่ฉันรักแถมยังอยู่ใกล้ร้านของ
แม่ด้วย แต่เพราะระยะหลังเริ่มปลื้มเวลาได้ยากเพราะงานที่ร้านชั่ยขยาย
จนแม่เริ่มเหนื่อยที่จะทำคนเดียว ฉันเลยคิดจะลาออกแล้วหันไปช่วยงาน
ที่ร้านของที่บ้านเต็มตัว

"ครูพี่ไอติมคะ สูตรเค้กช็อกโกแลตที่ฝึกทำไปวันก่อน หนูลองให้
เพื่อนชิม แต่เพื่อนบอกว่ามันไม่หวานเลยอะคะ ถ้าหนูจะทำแบบเพิ่มหวาน

เองจะได้มั้ยคะ"

"งะ...จ้ะเหอหือจ๊ะ"

ฉันยิ้มเจื่อนให้นักเรียนในคลาสก่อนจะนึกไปถึงสูตรเคมีที่ว่า ความจริงตอนสอนฉันพยายามทำตามสูตรปกติ แต่คงเพราะเรื่องตัวหนังสือที่ทำให้ว่าวุ่นใจนั่นละ ฉันเลยเผลอกะสูตรในแบบที่ตัวเองเคยทำให้คนคนนั้น

เพราะเขาไม่ชอบแบบหวานมาก...

"คะ แล้วตกลงเรื่องสูตร?"

"ได้จ้ะ เพิ่มหวานได้นะ เดียววันนี้ครูสอนสูตรใหม่ให้ดีกว่า เอาให้อร่อยกว่าเดิมเลย ติ้มยั ^^"

ฉันสอนในคลาสไปจนครบชั่วโมง พอเลิกคลาสก็ลงไปช่วยแม่ที่ร้านต่อวันๆ ดำเนินไปอย่างเป็นปกติเสียจนชีวิตฉันออกจะดูน่าเบื่อว่าใคร คิดแล้วก็ทำให้นึกถึงเพื่อนสนิทสองคนที่มีหน้าที่การงานแตกต่างกัน

คนแรกคือลีโอเต้ เธอเป็นคนนิสัยใจกว้างแต่รักเพื่อนมาก และจริงใจแบบสุดๆ ตอนนี้อยู่ทำงานเกี่ยวกับนิตยสาร อ้อ แต่เธอก็ยังคงความชอบการดูหนังไม่เสื่อมคลาย ชีวิตประจำวันและสไตล์ของเธอจะมีสีสันมากกว่าฉันหลายเท่าตัว เธอเป็นคนน่ารักมากๆ เลยนะ ติดแค่ว่ายังทำตัวเป็นโสดไม่ยอมคบใครให้เห็นสักที คิดแล้วก็ทำให้อยากรู้ว่าใครจะได้มาเป็นหวานใจของเธอ อยากเห็นหน้าผู้ชายคนนั้นจัง >_<

คนต่อมาคือแวย์ชาลส์ เธอกับฉันอันที่จริงเราไม่น่าจะเป็นเพื่อนกันได้ แต่เพราะฉันเป็นเพื่อนกับลีโอเต้ก่อนเลยทำให้ได้มาเป็นเพื่อนกับแวย์ชาลส์ด้วย พอคบหากันอย่างจริงจังเลยทำให้รู้ว่าเธอเป็นทั้งคนเข้มแข็งและอ่อนไหว สิ่งที่ทำให้ฉันนับถือในตัวเธอมากที่สุดคือเธอมีเป้าหมายที่ชัดเจนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร พอจบมาก็ชอบเพื่อจะทำอาชีพด้วยการด้วยความมุ่งมั่น และสิ่งที่น่าแปลกใจอีกอย่างก็คือเธอสวยมากแต่ยังไม่มีใคร ไม่สิ เรียกว่าไม่เปิดใจยอมรับใครมาเป็นแฟนมากกว่า

พอคุยเรื่องแฟนที่ไร ทั้งคู่ก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าจะขึ้นคานเป็นเพื่อนกันซะอย่างนั้น จากนั้นก็เบนเข็มมาแชร์เรื่องเซย์กับฉันอยู่เรื่อย

-///-

24

"พีคะ แค็กไอเฟลทาวเวอร์อยู่ตรงไหนหรอคะ O_O"

"อะไรนะ แค็กซื้ออะไรนะ"

ฉันทวนถามคล้ายจะฟังผิด นักเรียนสาวที่มายืนเลือกแค็กในร้าน
ถามย้ำชื่อเดิมอีกครั้ง และชื่อนั้นมันทำให้หัวใจของฉันเต้นแรงขึ้นมาทันที

"ไอเฟลทาวเวอร์นะคะ"

"ไม่มีแค็กชื่อนั้นที่ร้านนะคะ ไปได้ยืนมาจากไหนหรอ"

ไม่มีทางจะมีเมนูชื่อนั้นได้ เพราะฉันลบมันออกไปจากใจตั้งนานแล้ว!

"อ้าวหรอคะ เมื่อกี้เจอพีคนหนึ่งหล่อสุดๆ เขาแนะนำว่าแค็กร้านนี้
อร่อย เมนูที่ชื่อไอเฟลทาวเวอร์นะคะ"

"เขา...เจอเขาที่ไหนหรอคะ!"

"ตรงก่อนทางเข้าร้านเมื่อกี้ อ้าว! พีคะ เดียวสิ!"

ฉันรีบวิ่งออกจากร้านก่อนจะหยุดมองหาเขาคนนั้น แท้ก้าวเดินไปมา
อย่างไม่รู้ทิศ ฉันรีบวิ่งไปทางลิฟต์ด้วยท่าทางตื่นเต้นจนลืมหูลืมตา

ตึกๆๆๆๆ

ครืด...

ก่อนที่ลิฟต์จะปิด ฉันเห็นร่างสูงๆ ของใครบางคนเดินเข้าไป เส้นผม
สีน้ำตาลอ่อนยาวมัดตรงท้ายทอยดูคล้ายๆ กันเสียจนฉันเริ่มสติแตก ฉัน
รีบวิ่งเพื่อจะไปให้ทันลิฟต์ตัวนั้น แต่ว่าประตูกลับปิดลงพอดี

จึกๆๆๆๆ

ด้วยความร้อนใจฉันเลยรีบจ้มปุ้มเรียกลิฟต์ พอลิฟต์มาก็รีบกดลง
ชั้นล่าง หัวใจกระวนกระวายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ดิง!

ฉันรีบวิ่งออกมาทันทีเมื่อประตูลิฟต์เปิด วิ่งไปจนถึงประตูทางออก
วิ่งไปวิ่งมาเหมือนคนบ้า

วิ่ง วิ่ง แล้วก็วิ่ง ฉันวิ่งไปเรื่อยๆ รวากับหนูถีบจักร ไม่มีทางหยุดได้
เหมือนกับหัวใจที่ไม่เคยหยุดคิด...

...แต่กลับไม่เจอเขา

คนที่บ้ามาตลอดก็คือฉัน

...ฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น

ฉันพิมพ์ชื่อของคนคนนั้นออกมาโดยไม่ทันรู้ตัว

"ไอเฟล..."

3

แวร์ซายส์

"เมื่อวันที่สิบห้าเดือน XX ปี 25XX เวลาตีสองสิบห้านาที ที่หน้าสถานบันเทิงชื่อว่า XX จำเลยได้ใช้อาวุธปืนรีโวลเวอร์ขนาดกระสุนเก้า มิลลิเมตรเล็งไปที่ผู้ตายและยิงทั้งหมดสามนัด ถูกผู้ตายที่บริเวณหน้าอก และช่องท้องด้านซ้าย กระสุนฝังในทำให้ได้รับอันตรายสาหัสจนถึงแก่ความตายในเวลาตีสี่ยี่สิบแปดนาฬิกาที่โรงพยาบาล N เพราะการกระทำดังกล่าวของจำเลย รายละเอียดบาดแผลปรากฏตามรายงานแพทย์ที่แนบมาท้ายคำฟ้อง..."

"เชิญอัยการได้"

"ตามมาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี..."

ยัยทนายจำเลยหน้าตาพิลึก =_^(แถมยังทำปากขมุขมิบตลอดเวลาที่ฉันเบิกความอีกต่างหาก คิดจะร่ายมนตร์ดำใส่กันรีไรง สยองชะมัด
--_^^^

"ฝ่ายโจทก์ขอเบิกพยานขึ้นให้การในศาล นางสาว XX เป็นผู้เห็นเหตุการณ์..."

ที่จริงคดีนี้เป็นคดีหวานหมู่มากเพราะพยานหลักฐานจัดเต็ม ถ้าไม่เกรงใจจะไม่ลำบากมาว่าความด้วยซ้ำ แต่บังเอิญว่าตำแหน่งหน้าที่มันบังคับนะ

หน้าซ้ำอีตาจำเลยยังมีหน้ามาพูดลอยหน้าลอยตาว่า 'เป็นแค่อุบัติเหตุ' อีกต่างหาก ช่างกล้า =_^(ยิ่งเขาไปตังสามนัด กล้าอ้างอุบัติเหตุขนาด เล่นกับใครไม่เล่น เดี่ยวจะโดนไม่ใช่น้อย!

จะว่าไปสินัยัยทนายจำเลยตอนที่รู้ตัวว่าไม่มีหวังนี้สุดยอไปเลยนะ เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันรักงานในตำแหน่งเจ้าพนักงานอัยการสุดๆ เลยล่ะ :P หลังจากซักพยานมาเรื่อยๆ ทนายจำเลยก็เริ่มหมดมุขมาอ้า...และสุดท้ายก็ถูกฉันทาย (ในชั้นศาล) จนได้

"อเนิง จำเลยเคยต้องโทษมาตามคำพิพากษาของศาลอาญา คดีแดง* เลขที่ XX/25XX ให้จำคุกในกำหนด X ปี ในข้อหาทำร้ายร่างกายด้วยอาวุธปืน คดีถึงที่สุดแล้วและจำเลยได้พ้นโทษมาแล้ว แต่ได้กระทำความผิดซ้ำอีกภายในกำหนดเวลาไม่เกินสามปีนับแต่วันพ้นโทษ จึงขอให้ศาลโปรดเพิ่มโทษจำเลยฐานไม่เช็ดหลาบด้วย --^"

โอเค เอวัง สวัสดิ์ เจอกันอีกทีในอีกสักสิบห้าปีข้างหน้าแล้วกันนะจะ เหนาะๆ 〰〰

"นั่งตัวแสบ! แกจำไว้เลยนะ! พ่อฉันไม่ปล่อยแกไว้นะ!!!" จำเลยไวววยลั่นหลังจากได้ฟังคำตัดสินจากศาลไปแล้ว ฉันก็รวบรวมแฟ้มเข้ากระเป๋าก่อนจะยืนขึ้นบนรองเท้าส้นสูงสีน้ำดำมันปลาบของตัวเอง จากนั้นจึงหยักยิ้มหยันมุมปากแล้วเดินเฉียดผ่านหน้าหมอนั้นไป

"ดู! ได้ดีนะ แต่บังเอิญฉันไม่กลัวคำขู่ไว้สละแบบนั้นหรอก เสียใจด้วย :)"

"วันนี้ก็จัดหนักอีกแล้วนะครับคุณชายส์ ผมนี่นั่งชนลูกชนพองเลยล่ะ >〇<"

"ชนลูกชนพองในความหมายไหนกันยะ --++"

"ฮ่าๆ แต่ผมชอบนะที่ได้นั่งเป็นทนายโจทก์ร่วมกับคุณ รู้สึกเหมือนได้คู่หนึ่งเลยอะ แบบ Law & Orders ไร้ โคตรเท่เลย >///³<"

"เรื่อนั้นมันแ่นอยู่แล้วนี่"

"ก็นะ...คุณมันอัยการส่วยประหารของเราเนีน้า"

* คดีแดง คือคดีหมายเลขแดง เป็นหมายเลขคดีของเรื่องที่ 'แดง' แล้ว หมายถึงคดีที่ตัดสินถึงที่สุดหรือรู้ตัวแดงแล้ว เช่น คดีหมายเลขแดงที่ 88/2555 ของศาลแพ่งหมายความว่าคดีนี้เสร็จสิ้นไปจากศาลแพ่งเป็นเรื่องที่ 88 ในปีนั้นแล้วนั่นเอง

"ถูกต้อง ๗๐๗"

"คำว่าถ่อมตนไม่เคยมีในสารบบคุณไชยย์ครับ" แจ็ค...ผู้ช่วยของฉัน เบะปากใส่ก่อนจะหัวเราะเมื่อฉันหันไปยิ้ม เอาเถอะ การน้อมรับคำชม บางทีมันก็เป็นเรื่องที่ดีไม่ใช่หรือไง :P

พอลกลับมาถึงสำนักงาน ฉันตั้งใจจะเอาของไปเก็บในห้องแล้วออกไปหาอะไรกินสักหน่อย แต่ทันทีที่เดินเข้าไป อัยการรุ่นน้องคนหนึ่งก็เอ่ยทักขึ้นมา

"คุณชายส์ มาแล้วหรือคะ เมื่อก็มีคนมาหาคุณด้วยล่ะคะ ๗-๗"

"ใครคะ หมายจำเลยหรือว่า..."

"อ้อ ไม่ใช่ค่ะ เป็นหนุ่มหล่อมากเลย พอรู้ว่าคุณชายส์ไม่อยู่...เขาก็เลยฝากของไว้ให้ค่ะ"

"ของ?"

"หนังสือเล่มนี้น่ะค่ะ"

แวบแรกที่เห็น...เหมือนฉันย้อนกลับไปเป็นสาวน้อยวัยสิบเจ็ดอีกครั้ง

'แต่หนังสือฉันขอเก็บไว้นะ'

'ก็บอกไปแล้วนี่ว่าไม่เป็นไร'

หนังสือกฎหมายที่คิดว่าอ่านเข้าใจง่ายที่สุด ฉันเคยบอกเขาไปอย่างนั้น แล้วก็ให้เขายืมไป...จากนั้นเขาก็บอกว่าขอเก็บมันไว้ไม่คืนได้มั๊ย...

แล้วทำไมถึงเอามาคืนล่ะ ทำไม...

"เขาออกไปนานริยัง"

"ลักพักแล้วค่ะ"

ฉันคว้าหนังสือมาถือก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องทันที ออกมาลักพักแล้วจะไปทางไหนต่อเนะ จะไล่ไปทันรีเปล่า แล้วทำไมเขาถึงเลือกมาหาฉันตอนนี้หลังจากไม่ได้เจอกันเลยตลอดสิบปีที่ผ่านมา มาหา...แถมยังเอาน้ำหนังสือมาคืนอีก

ทำไมถึงเอามาคืนล่ะ ทั้งที่...บอกว่าจะเก็บไว้แท้ๆ

ฉันวิ่งจนเหนื่อย ก็เลยหยุดยืนหอบหายใจด้วยความไม่เข้าใจ ฉัน
ทรุดตัวลงนั่งบนม้านั่งที่ว่างอยู่ จากนั้นจึงจ้องหน้าปกหนังสือที่เก่าจนขาดเปื่อย
อย่างตั้งใจ ความหมายเบื้องหลังการคืนหนังสือมาให้ฉันคืออะไรกัน...

'อย่าเพิ่ง...ไปบอกรักใครได้มัย'

'รอฉันก่อน...รอจนกว่าจะถึงวันที่เรารักกัน เธอรอได้รึเปล่า'

'รอจนกว่าฉันจะเป็นผู้ชายแบบที่เธอรัก...รอจนกว่าเราจะทำตาม
ความฝันของเราได้สำเร็จ รอ...จนกว่าเราจะก้าวออกมาจากอดีตได้และ
พร้อมจะเดินต่อไปข้างหน้าด้วยกัน'

คำพูดที่เขาเคยพูดไว้ตอนที่เรารู้จักกันด้วยจูบว่าจะกลับมาเจอกัน
อีกครั้งเมื่อเราทั้งสองคนพร้อมที่จะรักกัน...ย้อนกลับเข้ามาในหัวอีกครั้ง ฉัน
ยังจำแม่นทุกคำไม่มีตกหล่น ไม่มีทางลืมแน่นอนอยู่แล้ว...เพราะฉันเป็นคนรักษาสัญญานะ

ฉันรอเขามาตลอด...โดยที่ไม่รู้ว่าตอนนี้เขากำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน รอ...
จนแม้กระทั่งยัยเด็กก็เคยออกปากถามว่าทำไมฉันถึงไม่ยอมติดต่อกับเขา
คุณเลย...

หรือว่า...จะบอกให้ฉันไม่ต้องรอแล้ว เพราะเจอผู้หญิงคนใหม่แล้ว หรือ
เพราะว่า...พอโตขึ้นแล้วก็ไม่ได้คิดจะรักษาสัญญาที่ให้ไว้เมื่อตอนเป็นเด็ก?

ไม่เอานะ...ไม่ยอมให้จบแบบนี้หรอก...

ฉันส่ายหน้าปฏิเสธความคิดของตัวเอง ก่อนจะพลิกหน้าหนังสือ
ออกดู...และตอนนั้นเองที่ฉันเห็นข้อความสั้นๆ ที่เขียนด้วยลายมือเป็นระเบียบ
เรียบร้อยติดกับลายมือหวัดๆ ของฉัน...ทำให้รู้ว่ำนั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันเขียน
และข้อความสั้นๆ แค่นี้ก็คำนั้นก็ทำให้ฉันนั่งอึ้งไปราวกับถูกแช่แข็ง

'ฉันคิดถึงเธอนะ'

ถ้าอย่างนั้นก็เป็นคุณ...อย่างนั้นใช่ไหม

"อ๊ะ เดียวก่อนครับคุณ! เข้าไปไม่ได้นะครับ!!!"

"จับผู้ชายคนนั้นไว้!!!"

ขณะที่ฉันกำลังจ้องข้อความสั้นๆ ในหนังสืออย่างเหม่อลอย เสียง
เอะอะโวยวายก็ดังขึ้นมา เอะอะโวยวายอะไรกัน... O_O

ฉันเงยหน้าขึ้นก่อนจะเห็นผู้ชายคนหนึ่งวิ่งตรงมาทางฉัน ผู้ชาย
คนนั้น...ใครกัน หรือว่า... =O=

"นั่งตัวแสบ!!! ฉันมาคิดบัญชีแกแล้ว!!!"

ใครกันล่ะ =O=^^ จำไม่เห็นจะได้เลย ฉันผุดลุกขึ้นยืนประจันหน้า
กับหมอนั้น ก่อนจะตกใจจนผลอหวีดร้องเมื่อจู่ๆ เขาก็เอื้อมมือมาคว้าคอเสื้อ
ฉัน!

"เฮ้ย!!! ปล่อยคุณชายส่นะ!"

"นี่ทำให้ลูกชายฉันหมดอนาคต!!! ฉันไม่ยกโทษให้แน่!"

อ้อ เป็นพ่อของจำเลยคนนั้นนั่นเอง ถึงว่าคลั่งคล้ายคลั่งคลาเหมือน
เคยเห็นจากที่ไหน แต่มากระซกคอเสื้อกันแบบนี้ก็ไม่ไหวนะ

ทั้งที่ตัวเองควรจะรู้สึกผิดที่ไม่สามารถอบรมสั่งสอนลูกให้ปฏิบัติ
ตามกฎหมายได้เท่าๆ ดันมาโทษคนอื่นเวลาที่ลูกตัวเองถูกลงโทษแบบนี้ก็แย
นะสิ --;

"ช่วยปล่อยด้วยค่ะ"

"แก! แกต้องเจอดี!!!"

"บอกให้ปล่อย..."

ฉันกำลังจะปัดมือเขาออก แต่ตอนนั้นเองที่เขาเปลี่ยนมาเป็นบีบคอฉัน
แทน O_O! นี่ก็จะฆ่ากันเลยงั้นหรอ รบภ. ของสำนักงานรับกรูกันเข้ามา
ตอนที่ฉันเริ่มรู้สึกหายใจไม่ออกขึ้นมาจริงๆ บ้าชะมัด...รู้จะไปเรียนศิลปะ
ป้องกันตัวกับยายเด็กดีหรือ

"ทำความผิดซ้ำเลยขอเพิ่มโทษไซม์ยี้ งั้นฉันที่ไม่เคยมีประวัติ
อาชญากรรม ถ้าทำร้ายร่างกายแกก็โดนปรับแค่ห้าร้อยงั้นไซม์ยี้?"

ไม่ใช่ เพราะถ้าฉันเป็นอัยการในคดีนี้ คุณเจอจำคุกสองปีเต็มแน่!

ฉันกำลังจะพูดไปแบบนั้น แต่กลับต้องหุบปากจับทันทีที่เห็นเขาชักมีด
ออกมา เอ๊ะ มีดงั้นหรอ...ไม่จริง...

"แกผิดเองนะ!!!"

30

"ยะ...อย่านะ!"

"อืากกกกกก!!!"

เอ๊ะ ไม่ใช่เสียงของฉันนี่นา O_O

ฉันลืมตาขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงแหกปากร้องไวยว้ายดังมาจากชายคนที่เพิ่งจะเอามีดแทงฉันเมื่อ...

"...คราวนี้ไม่ยอมให้ทำได้หรอก..."

ผู้ชายในชุดสูทสีดำล้วนนั้นเองที่น็อคชายคนนั้นลงไปกองกับพื้นด้วยความเร็วเหนือจริงได้ยังไงก็ไม่รู้ มาจากทางไหนก็ไม่ทันสังเกต อาจเป็นเพราะฉันกำลังตกใจ...และตอนนี้เขาก็กำลังหยิบกุญแจมือสีเงินวาวออกมาล็อกข้อมือทั้งสองข้างของชายคนนั้นเอาไว้

ตำรวจนั้นหรอ?

ฉันจ้องใบหน้าด้านข้างที่ได้รูปสวของเขาย่างเอาเป็นเอาตาย เพราะไม่รู้ว่าความรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะระเบิดออกมาคืออะไร...

"ส่งตัวเขาให้ตำรวจด้วยนะครับ โทรแจ้งไปแล้วใช่ไหม" ผู้ชายใส่สูทดำพูดพร้อมกับลุกขึ้นยืนเต็มความสูง (เมื่อเงาใช้เขากัดหัวคนร้ายอยู่นะ -O-) ก่อนจะปลดเนกไทสีเทาออกด้วยมือข้างเดียวคล้ายกับรู้สึกรำคาญ "คุณอย่าการไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

"คุณ..."

"ครับ"

"คุณ!"

"ครับ :)"

"คุณ!!!"

"ครับผม :)"

เราสองคนได้ตอบกันด้วยบทสนทนาที่แสนจะพิลึกจนทำให้ ปรภ. และไทยมุงที่ยืนล้อมอยู่ถึงกับงต๊ป แต่ฉันนึกคำพูดอื่นไม่ออกแล้วจริงๆ เลยได้แต่จ้องหน้าเขา...แล้วก็มองดูเขาจะต้องตอบกลับมาด้วยนิยน์ตาสีดำสนิทที่ยังคงเย็นชาไม่บ่งบอกอารมณ์ใดเหมือนเดิม...เหมือนกับครั้งสุดท้ายที่

เจอกันเมื่อสิบปีก่อน

แววตานิ่งเฉย...ที่ทำให้หัวใจเต้นแรงราวกับพายุคลั่ง...

...

...

...

สิบปี...เป็นคำที่ฟังดูยาวนาน แค่ว่าก็รู้สึกเหนื่อยแล้ว แต่ในความ
เป็นจริง...สิบปีผ่านไปเร็วอย่างเหลือเชื่อ ทุกวันเหมือนจะหมดลงไปง่ายๆ
จนแทบจะคิดว่า 'เวลานี้ผ่านไปเร็วจังนะ'

แต่เมื่อหมดวัน สิ่งที่คุณคิดทุกคืนกลับเป็น 'ขอให้พรุ่งนี้มาถึงเร็ว
ทีเถอะ'

นั่นเพราะฉันมีสิ่ง 'รอคอย' อยู่...และเพราะสิ่งนั้นอาจจะมาปรากฏ
ตรงหน้าฉันในวัน 'พรุ่งนี้' ก็ได้ ดังนั้นฉันจึงเฝ้ารอวันพรุ่งนี้อย่างใจจดใจจ่อ
เสมอ...

ผู้ชายร่างสูงชะลูดราวกับนายแบบ ขาวาวๆ และโหล่งว้างทำให้
เสื้อสูทสีดำธรรมดาดูดีขึ้นมาอย่างน่ามหัศจรรย์...เขายังยิ้มบางที่มุมปาก
พลางยกมือขึ้นเสยผมสีดำที่ยาวกว่าเมื่อสิบปีก่อนเล็กน้อย ทำให้เขาดู...เป็น
ผู้ใหญ่มากเหลือเกิน

นั่นสินะ...ตอน ม.6 เขาก็ดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุ (แก่) อยู่แล้ว
หลังจากนั้นมาฉันก็เคยจินตนาการถึงเขาในตอนที่เป็นผู้ใหญ่หลายครั้ง แต่
ภาพที่คิดไว้...เทียบกับตัวจริงไม่ได้เลยสักนิด...

"เธอ...ได้รับของที่ฉันฝากไว้ให้แล้วใช่ไหมล่ะ"

"...ทำไม...ถึงเอามาคืนล่ะ"

คุณหรือ 'คุณธรรม' หัวเราะแผ่วเบา...เสียงหัวเราะเขาเพราะขานานี่
เลยเหวอเนี่ย จะว่าเพราะไม่ได้ยินนานก็คงไม่ใช่ น่าจะเป็นเพราะ...

"ก็คิดถึงนี่..."

คิดถึงมากเกินไปซะมากกว่า...

"...เลยไม่เอากลับแล้ว"

คิดถึงมากๆ เลย...คิดถึงตลอดสิบปีที่ผ่านมา...

32

"คิดว่าถ้ามีตัวจริงแล้ว...ฉันก็ไม่ต้องการแค่นั่งสออีกต่อไป"

"งั้นก็กลับมาสิ...กลับมาสักที แค่นั่งสอ...ฉันก็ไม่เอาเหมือนกัน

นั่นแหละ"

"อืม...กลับมาแล้ว"

"จริงหรือ"

"จริงสิ" คุณตอบด้วยน้ำเสียงเย้ายวนผัดกับใบหน้าราบเรียบไร้อารมณ์
ของเขา จากนั้นจึงยื่นหน้าเข้ามากระซิบที่ข้างหูฉันราวกับไม่อยากจะให้ใคร
รบกวน และคนร้าย (ที่ยังไม่ยอมไปไหน -O-///) ได้ยิน

เพราะมันเป็นเรื่องที่ทำให้คนอื่นได้ยินไม่ได้เด็ดขาด T///T

"...ถ้าไม่เกรงใจตำแหน่งหน้าที่ของเธอ...ฉันคงจะดึงเธอเข้ามาจูบที่
ตรงนี้ และเดี๋ยวนี้เลยละ"

4

ลืตเต้

ซ่าๆ...

สายน้ำจากสายยางไหลรดสนามหญ้าเล็กๆ หน้าบ้าน ฉันยืนถือ
สายยางเหม่อมองสีเขียวของต้นไม้ที่ปลูกไว้ด้วยอาการใจลอย วันหยุดที่ดู
น่าจะสงบสุขเป็นปกติเหมือนทุกวันนี้กลับมีเรื่องบางอย่างลอยวนไปวนมาอยู่
ในสมอง...

'โง่ง!'

เสียงเห่าของโชตันขัดจังหวะขึ้นมาทำให้ฉันละสายตาจากการ
เหม่อมองเขา...อีกฝ่ายทำเพียงย่อตัวลงแล้วใช้มือขยี้หัวของโชตันอย่าง
คนเคยรู้จัก มันคุ้นเคยกับเขาตั้งแต่สมัยยังเป็นแค่ลูกหมา ไม่ว่าเวลา
จะผ่านไปนานแค่ไหน หัวใจมันกลับยังจดจำเขาได้อย่างแม่นยำ อาการ
ดีใจของมันคือการแสดงออกชัดเจนว่ารักคนคนนี้นะ...

'โง่งๆๆ'

'แกลไปเยอะเลยนะ แต่ยั้งดีที่ดูแข็งแรงอยู่'
เสียงทุ้มทุ้มๆ พุดขึ้นจนฉันไม่แน่ใจว่าเขาพูดกับมันหรือพูดกับฉัน
กันแน่

'จืดดด...'

โชดันคราวในลำคอก่อนจะซุกใช้โถมตัวใส่อีกฝ่ายเหมือนต้องการ
หักทลายให้หายคิดถึง เขาหัวเราะกับท่าทางของมันราวกับว่ามันเป็นสุนัข
ของเขาอย่างนั้นแหละ

'ดีใจแบบนี้ ไปอยู่กับเขาเลยมัยโชดัน หืม?'

'โฮ่ง!'

'จะยกให้จริงเหรอ'

ฉันขมวดคิ้วใส่โชคันที่แกล้งทำเป็นไม่รับมุก สีหน้ายิ้มๆ นั้นทำให้
ฉันรู้สึกงุนงงในใจยิ่งงไปบอกไม่ถูก

'ใครจะยกให้จริง ผันไปเหอะ'

'แล้วแบบนี้จะทำไงดีล่ะ'

'หมายถึงเรื่องอะไร'

'ถ้าผมคิดถึงก็ต้องมาหาที่นี่ใช่มัยล่ะ...'

'...'

'หรือว่าผมมาไม่ได้'

'...'

ฉันเงิบไปเพราะไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไรออกไปดี แต่หากกลับ
ยืมบางก่อนจะพุดขึ้นด้วยสีหน้าสบายๆ

'ขอโทษที่ ผมลืมนึกไปว่าคุณอาจจะไม่มีใครอยู่ด้วยแล้ว การมีผู้ขาย
แปลกหน้ามาอยู่ยามเพราะเรื่องหมาคงจะเป็นเหตุผลที่ไม่เข้าท่าสักเท่าไร'

คำพูดของเขามันก็น่าจะเป็นเหตุผลปกติที่คนเพิ่งเจอกันจะคิดได้ แต่
ไม่รู้ทำไมฉันถึงไม่ชอบความรู้สึกพราวกับคนแปลกหน้าอย่างในตอนนี้อย
สรรพนามที่เขาใช้เรียกมันไม่เหมือนเดิม บรรยายภาครอบตัวเราดูห่างเหิน
เสียจนฉันไม่กล้าคิดอะไรให้สมองตัวเองต้องพุ่งชนวุ่นวาย

'คงนั่นมั้ง...'

ไม่รู้จะไรลใจให้ฉันเออออกับเขา ไม่แก้ตัวหรืออธิบายอะไรให้มัน ยืดยาว แต่อันที่จริงฉันไม่ได้โกหกสักหน่อย ถึงพอกับแม่ฉันจะย้ายกลับมา ปักหลักอยู่ที่นี้ ไม่ต้องทำงานต่างประเทศเหมือนแต่ก่อน แต่ทั้งสองคน ยกบ้านหลังเดิมให้ฉันแล้วหนีไปใช้ชีวิตอยู่ต่างจังหวัดแล้วนี่นา มันก็มีบ้าง ที่พวกท่านจะกลับมาเยี่ยม ก็ถือเป็น 'ใครอยู่ด้วย' ที่เขาว่าเหมือนกันไม่ใช่ เหรอ

'...'

'แล้ว...'

ฉันยังไม่ทันจะถามว่าเขากลับมาที่นี้นานหรือยัง เขากลับลุกยืนขึ้น แล้วยิ้มตามมารยาทจากนั้นก็บอกลาเสร็จสรรพ

'ฉันจะไปก่อนนะ ดีใจที่ได้เจอ...' เขามองหน้าฉันด้วยรอยยิ้มที่ไม่รู้ ว่าควรแปลความหมายว่ายังไง '...เพื่อนเก่า'

'อะ อือ'

พอมาคิดถึงสีหน้าของชินคือนั่นแล้วก็ทำให้ฉันบึ้งหน้าอย่างชัดเจน นิดหน่อย บทจะมาก็มา พอจะไปที่ไม่เห็นทั้งเบอร์หรืออะไรให้กันเลย =*=^^ คิดแล้วมันหงุดหงิดนักจนต้องบีบสายยางในมือให้น้ำกระเซ็นแรงๆ พานไปโดนโซฟาที่นั่งรออยู่ข้างๆ

"โฮ่งๆๆ"

"ไม่ต้องเห่าเลยนะ หมอนั่นก็เหมือนกัน พุดมาได้ว่าเพื่อนเก่า!"

"โฮ่ง!"

"พวกผู้ชายน่าเบื่อ สมองง่ายกันหมด ทั้งที่ตัวเองมาพนอะไรให้คนอื่น เขาค้างคาใจเป็นสิบปีแท้ๆ!"

'แต่กว่าจะถึงวันนั้น อนาคตไม่มีอะไรแน่นอน'

'...'

'ผมจะไม่ขออะไรจากเธอหรอกนะ แค่หวังว่าสักวันหนึ่งหากเรา ได้มาเจอกันอีกครั้ง...'

'...'

'ถ้าหากเธอคิดว่ามันอาจจะเป็นไปได้...'

'...'

'ช่วยพิจารณาตัวผมในตอนนั้นด้วยหัวใจที่ไม่อคติจะได้มั๊ย'

ลืมไปหมดแล้วละสิ พุดอะไรเอาไว้นะ!

ได้! ฉันก็ไม่ได้อยากจำสักหน่อย กลับมาเจอกันแล้วก็แล้วไป...

"อนาคตไม่มีอะไรแน่นอนอย่างที่ว่ามันล่ะ!"

Escargot

2.33 P.M.

ฉันขับรถมาถึงหน้าร้านตอนบ่ายสองกว่าๆ ให้ตายสิ ขนาดออกมาตั้งแต่เที่ยงแถมขึ้นทางด่วนยังอุดสำหรับหลงจนได้ ฉันลัดแวนกันแดดสีดำลงเพื่อมองเข้าไปที่หน้าร้าน พอลงจากรถก็เดินสอดส่องบรรยากาศตั้งแต่ทางเข้า

ร้านหอยทาก (เรียกชื่อภาษาฝรั่งเศสมันจำยากนะ --;)) แบ่งโซนนั่งออกเป็นสองส่วน ด้านนอกที่มีต้นไม้ล้อมรอบจัดโต๊ะแบบในสวนดูแล้วน่านั่งมากเลยทีเดียว ถ้าตอนไม่ร้อนละก็นะ รู้เลยว่าแสงแดดประเทศนี้ทำให้ไก่สดในรถสุกได้อย่างกับอบในเตาไมโครเวฟ (เรื่องของเรื่องคือเคยลืมไก่ทิ้งไว้ในรถนะ --;;)

ฉันเดินชมบรรยากาศของสวนที่ตัดแต่งกิ่งไม้ได้ไม่เลวเลย ภาพรวมภายนอกดูดีมากสมกับที่จะเขียนลงคอลัมน์ให้ ร้านนี้เหมาะสำหรับนั่งทั้งกลางวันและกลางคืนเพราะส่วนของร้านด้านในเป็นผนังกระจกใสมองเห็นวิวด้านนอกที่พอเปิดไฟจนทั่วแล้วคงจะสวยงามดู ฉันเดินเข้าด้านในร้านเพื่อเนียนไปนั่งเป็นลูกค้าคนหนึ่ง มองไปรอบๆ ฉันเห็นเคาน์เตอร์บาร์ซึ่งมีไวน์วางเรียงกันอยู่ น่าสนแฮะ =..=

แต่ไม่ได้สิ วันนี้ฉันมาเพื่อชิมอาหารนี่นา TAT โครงการเมาหัวรำน้าเลยจำต้องดื่มน้ำก่อน เอาไว้ถ้าร้านนี้อร่อยจริง ฉันจะลากทั้งยัยชายส์และไอติมมาให้ได้เลย >_<

"จัดโต๊ะเข้ากับบรรยากาศ สงสัยจะจ้างคนแต่งร้านมืออาชีพแฮะ"

ฉันลืบลำบากใจที่จะหาพร้อมกับพิมพ์ ไล่ไปถึงเมนูอาหารที่จัดรายการ ได้นำสนใจและรูปของอาหารที่สวยงาม แต่ราคาอาหารดูก็รู้ว่าจะบุกรุกเป้าหมายเอาไว้ว่าค่อนข้างเป็นระดับกลางไปถึงสูง ฉันลองไล่เปิดเมนูก่อนจะตัดสินใจสั่งเมนูที่เหมือนกับชื่อร้าน ไม่นานบริกรก็นำมันมาเสิร์ฟ

"ทำไมจานนี้ถึงเป็นชื่อเดียวกับร้านเหอคะ"

ฉันลองถามบริกรซึ่งก็ยิ้มให้พร้อมกับอธิบาย

"Escargot คือเมนูหอยอบกับเนยและสมุนไพร เป็นอาหารเลื่องชื่อของฝรั่งเศสค่ะ เชฟของเราอยากให้จานนี้เป็นสัญลักษณ์ของทางร้าน ซึ่งจานนี้คือเมนูเรียกน้ำย่อยจานแรกที่ลูกค้าส่วนใหญ่มักจะเลือกทาน ดังนั้นร้านเราเลยอยากให้ลูกค้าประทับใจตั้งแต่อาหารจานแรกค่ะ"

ฉันยิ้มให้กับคำตอบของเธอ ก่อนจะลองชิมอาหารเรียกน้ำย่อยจานแรกที่ร้านนี้ภูมิใจนำเสนอ อืม...รสชาติโอเคเลย กรอบๆ หอมๆ อร่อยใช้ได้
=. = //

ต่อไปฉันลองชิมเมนูจานหลักบ้างชื่อ Confit de Canard หรือถ้าอธิบายแบบบ้านๆ มันก็คือขาเป็ดอบ เสิร์ฟพร้อมมันฝรั่งลูกเล็ก นอกนั้นยังมีอีกหลายเมนูที่สั่งมาเพื่อชิมอย่างละนิด โดยรวมแล้วฉันค่อนข้างพอใจรสชาติของอาหารร้านนี้ รวมถึงให้คะแนนบริกรไว้ในระดับดีด้วย

"อืม แต่น่าจะต้องลองของหวานเพื่อให้ครบตามสูตร"

ฉันละลายตาจากอาหารบนโต๊ะเพื่อไล่ดูเมนูขนมหวานในหน้าท้าย แต่ยังไม่ได้สั่งก็ดันหันไปเห็นใครบางคนจากผนังกระจกใส ด้านนอกตรงนั้นมีคนคนหนึ่งกำลังเดินเข้าร้านมา ที่ฉันสนใจมองเพราะว่าหนึ่งในนั้นฉันรู้จัก

โซนิคสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าโทนสว่างกับกางเกงสแล็คส์เข้าชุดและรองเท้านักกีฬาเป็นมัน ข้างกายเขามีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งหน้าตาสวยออกไปทางลูกครึ่ง ผมสีทองเป็นลอนยาวสยายถึงบั้นเอว หุ่นดีมากเพราะสวมชุดรัดรูป บ่งบอกความเป๊ะ เธอแต่งหน้าจัดจนสวยสะดุดตาคนทั้งร้าน แถมพอมาเดินเคียงคู่กับชายหนุ่มที่หล่อเหลาอย่างกับนายแบบขนาดนั้นเลยเหมือนสองคนนั้นหลุดออกมาจากนิยายสารพัดชั้นยังงี้ยังงั้น

เธอดูต่างจากฉันที่มาแบบสวมเสื้อผ้าฝ้ายสีขาวลายลูกไม้ธรรมดา

กับกางเกงยีนส์อ่อนหิวกระเป๋ที่ไม่ใช่แบรนด์เนม ผมสีน้ำตาลคาราเมล
รวบเอาไว้ยุ่งๆ บวกกับใบหน้าที่มาแบบไร้เมกอัพเลยยิ่งทำให้รู้สึกตัวตัวเอง
เป็นผู้หญิงที่เกียจเต่างตัวไปเลยทีเดียว =_=α

ตอนแรกฉันคิดว่าจะทำเป็นไม่เห็นเขา แต่ที่ไหนได้ เขาดันเห็นฉัน
แล้วมองมาด้วยสายตาแปลกๆ ความจริงเขาควรพาผู้หญิงคนนั้นไปนั่งโต๊ะ
ของตัวเองแล้ว แต่ทำไมถึงได้พาเธอเดินมุ่งตรงมาทางนี้ล่ะเนี่ย

"สวัสดี" ฉันทักตามมารยาท

"ไม่คิดว่าจะได้เจอกันที่นี่"

"ใครเหรหะคะ"

เธอหันไปถามเขาถึงสถานะของฉัน เขามองมาก่อนจะแนะนำตัวให้
ซึ่งฉันไม่ได้อยากจู้จี้กักหน้อยแต่ไม่อยากจะทำตัวเสียมารยาทเพราะ
โตๆ กันแล้วอะนะ

"เพื่อนครับ"

"กลับมาถึงนี้มีเพื่อนเป็นสาวสวยน่ารักขนาดนี้เลยเหรหะ ^^"

"..."

"เหมือนว่าคุณจะมาคนเดียว ถ้าไม่รังเกียจมานั่งร่วมโต๊ะกันมั้ยะ"

โชนิคชวนอย่างมีน้ำใจ ฉันเลยยิ้มให้เขารวมไปถึงผู้หญิงคนนั้นก่อน
จะบอกเสียงเรียบ แต่ริมฝีปากยังยิ้มให้เหมือนว่าพูดคำปกติธรรมดา

"รังเกียจคะ ขอนั่งคนเดียวนะ ^^"

"..."

"เอ่อ...โชนิคคะ" เธอทำท่าหันไปขอความเห็นจากเขา "งั้นเราไปหา
ที่นั่งกันเองดีกว่ามั้ยะ"

"ครับ เราไปกันเถอะ"

เขาเดินไปโดยไม่หันมามองกันอีกเลย ฉันเองก็ทำเป็นไม่สนใจ
ความอยากของหวานหมดไปจนต้องเรียกคิดเงินด่วน

หลังจากจ่ายเงินเสร็จ ฉันก็หยิบกระเป๋าล้วเดินออกจากร้าน แต่
ต้องเดินผ่านโต๊ะของสองคนนั้นเลยทำเป็นไม่เห็นแล้วรีบเดินจ้ำๆ ออกไป
โดยเร็ว ก่อนจะขึ้นรถฉันก็เดินเลี้ยวไปทางด้านหลังแวะเข้าห้องน้ำก่อน

อันที่จริงถึงแม้จะอารมณ์ไม่ดีแค่ไหน แต่ฉันจำเป็นต้องสำรวจทุกตารางนิ้วของที่นี่เพื่อไม่ให้เสียเที่ยว ไหนๆ ก็มาถึงที่แล้วต้องเก็บข้อมูลให้ครบ พอเข้าห้องน้ำเสร็จฉันลองเดินวนรอบๆ ร้านก่อนจะเห็นบันได ฉันค่อยๆ เดินขึ้นบันไดตรงซอกที่ติดกับกำแพงข้างร้านเพื่อขึ้นไปข้างบน และมันทำให้ฉันรู้สึกตื่นตาเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าด้านบนทำเป็นมุมนั่งเล่นรับลม ฉันชอบร่มสีขาวที่กางอยู่กับชุดโต๊ะรับแขกหวานนั้นจัง น่านั่งจิบอะไรอุ่นๆ แล้วมองวิวด้านนอกมากๆ เลยละ

"รู้งี้ขอนั่งตรงนี้ดีกว่า จะได้ไม่ต้องเจอ"

ฉันพิมพ์าก่อนจะหมุนตัวเพื่อเดินกลับลงไป แต่แล้วขากลับไม่ขยับ เมื่อเห็นโชนิคยืนขวางทางอยู่ตรงกลางบันได ทางมันก็ไม่ได้กว้างมากเลย ทำให้ฉันต้องหยุดมองเขาที่ไม่มีทีท่าว่าจะขยับหลบกันสักหน่อย

"ขอทางหน่อยค่ะ"

ฉันบอกเสียงเรียบ คำพูดที่ใช้เป็นภาษาทางการและสุภาพสุดๆ

"ผมแค่อยากรู้ว่าคุณเป็นอะไร ทำทางในร้านนั้นไม่คิดว่าเสียมารยาทไปหน่อยหรือ"

"นายติตใจขนาดตามมาเอาเรื่องฉันเลยงั้นหรือ"

"คุณอารมณ์เสียเพราะเจอผมใช่ไหม"

"เปล่า ทำไมฉันต้องคิดงั้นด้วยล่ะ"

"งั้นหรือเพราะอาหารที่นี่ไม่ถูกปาก?"

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับนายล่ะ จะถูกปากฉันหรือไม่มันเรื่องของฉันนะ"

คราวนี้เขาทำหน้าตึงขึ้นมาทันควัน ฉันไม่อยากจะเสียเวลาคุยเรื่องไร้สาระกับเขาแล้วเลยพยายามที่จะเดินลงไป ฉันผลักตัวเขาให้หลบ แต่เขากลับฉวยโอกาสจับข้อมือฉันเอาไว้ตรงบันไดแคบๆ นี่ทำให้ฉันต้องมองหน้าเขาอย่างขุ่นๆ

"จะทำอะไร ปล่อยนะ!"

"ผมอยากให้เราคุยกันดีๆ"

"จะคุยก็ปล่อยก่อนสิ!"

"..."

ฉันเริ่มโมโหที่เขาจับข้อมือฉันไว้แน่น พอจะยื้อแขนออกกลับรู้สึก
ได้ว่าตัวฉันถูกดูดเข้าไปด้วยแรง

ขว๊ป!

"โอ๊ย!"

ขาฉันพลิกเสียหลักจนเกือบตกบันได แต่เร็วแรงอันมหาศาลที่จับ
เอาไว้ดึงให้ตัวฉันเข้าสู่อ้อมแขนของเขา นัยน์ตาของเขาสบกับฉันในระยะที่
น่าใจหาย...คล้ายกับภาพความทรงจำที่เคยมีมาก่อนซ้อนทับขึ้นมาเตือนราง...

ตอนนั้นเขาเป็นคนเกือบตกบันไดแล้วมาประทับริมฝีปากบนหน้าผาก
ฉัน แต่คราวนี้กลายเป็นตัวฉันถูกดึงจนพลัดตกลงไปในหลุมกับดักอันน่า
หวั่นไหว...ริมฝีปากของฉันประกบแนบสนิทกับเรียวปากนุ่มนวลตรงหน้า...
แววตาของเขาทอดประกายมองตอบกลับมาอย่างไม่มีท่าทางจินตนาการแบบสมัย
ก่อนเลยสักนิด...ทำไมถึงเป็นฉันที่ต้องเป็นฝ่ายตกใจและอายจนแทบขยับตัว
ไม่ได้แทนแบบนี่!

"!!!"

ฉันรีบผละออกจากเขาในทันที แต่ดวงแขนที่รวบตัวฉันเอาไว้กลับ
ไม่ยอมปล่อยกันหน้าตาเฉย ฉันยิ่งเบิกตาโตเมื่อรู้สึกได้ว่าริมฝีปากของเขา
ขยับเขยื้อนอย่างจริงจัง ทั้งที่ฉันขืนตัวเอาไว้สุดแรงแต่กลับถูกขโมยจูบกันซึ่งหน้า
โดยที่ตัวเขาเองก็กล้ามากที่ทำกับฉันแบบนี้!

"อื้อ!"

พลัก!

ฉันรวบรวมแรงผลักเขาออกก่อนจะมองหน้าเขาด้วยสายตากรุ่นโกรธ
อีกฝ่ายทำเพียงมองฉันนิ่ง สายตามีประกายบางอย่างที่เตือนให้ฉันรีบออกห่าง
จับพลัดที่เขาส่งสายตาแบบเมื่อีกครั้ง ฉันก็รีบเบี่ยงหน้าหลบทันทีราวกับ
รู้ทันความคิด ริมฝีปากของเขาหยุดชะงักพร้อมกันนั้นก็มีเสียงของผู้หญิง
คนนั้นดังมาจากด้านล่างร้าน

"โซนิค อยู่ตรงนั้นหรือเปล่าคะ"

"..."

"ปล่อยฉันนะคนจួយโอกาส"

40

ฉันกระซิบเสียงลอดไรฟัน คราวนี้เขาขมป่อยฉันแต่โดยดีด้วยสีหน้าที่ฉันไม่อยากมอง มันมีความรู้สึกหลากหลายสะท้อนออกมาจนทำให้หัวใจของฉันปั่นป่วน ฉันไม่สบตาเขา แต่เลือกที่จะเดินลงบันไดไปทันทีเพราะไม่อยากให้ใครต่อใครมารู้ว่าเมื่อครู่เขาทำอะไรฉันเอาไว้

"..."

"อ้าว เธอคนนั้น..."

"ขอตัวก่อนนะคะ"

ฉันรีบพูดแล้วเดินผ่านเธอที่เดินมาเจอกันตรงทางก่อนขึ้นบันได ตอนนั้นรู้สึกได้ว่าภายในร่างกายกำลังปั่นป่วนอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ทุกอย่างมันรวดเร็วเกินไปเสียจนฉันตั้งรับไม่ทัน

ฉันยกมือเช็ดริมฝีปากที่ยังเหลือไอร้อนของเขายู่ อารมณ์โมโหที่ถูกทำแบบนั้นทำให้ฉันด่าเขาเสียงลั่นรถ

"นายกกลายเป็นคนแบบนี้ไปได้ไง ไฉ่คนบ้า!!!"

5

ไอติม

"คุณครูคะ แล้วยังงัยต่อคะ -O-"

เสียงเรียกของนักเรียนในคลาสดึงฉันให้คืนสติกลับมายังโลกมนุษย์จนได้ ตายแล้ว TTOTT นี่ฉันยืนเหม่ออยู่กลางห้องเรียนงั้นหรอเนี่ย

บ้าชะมัด...เพราะเรื่องเมื่อวันก่อนแท้ๆ เลย...

"ชะ...ขอโทษจ๊ะ ต่อไปก็ทาเนยลงบนกระดาษไข..."

สมาธิของฉันดูเหมือนจะหายไป...เพราะใจมันวนกลับไปคิดแต่เรื่องเมื่อวันก่อน

ทั้งที่ไม่แน่ใจ...ไม่สิ มันต้องใช่เขาแน่ๆ เพราะมีแค่เขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้จักและเคยกินเค้ก 'ไอเฟลทาวเวอร์' สูตรเฉพาะของฉัน เพราะว่าหลังจากนั้นฉันก็ไม่ได้ทำเค้กนั้นมาขายในร้านอีกเลย

เพราะมันเป็นเค้กที่ทำมาเพื่อเขา...ในเมื่อเขาไปแล้ว ฉันก็ไม่จำเป็น

ต้องทำอีก...

แต่ว่า...กลับมาทำไมกันล่ะ กลับมาทำไมตอนนี้...ส่งบัตรรอบปริเมียร์ มาให้แล้วยังจะแวะมาหาที่ร้านอีกงั้นเหรอ ทำแบบนี้ได้ยังไงกัน ทำไปเพื่ออะไร นาย...ต้องการอะไรกันแน่

ทั้งที่ไม่ได้บอกให้ฉันรอ แล้วก็บินไปเรียนต่อเมืองนอกหน้าตาเฉย จากนั้นก็ไม่ได้ติดต่อกับมาหาเลยแม้แต่ครั้งเดียวราวกับกลายเป็นคนแปลกหน้ากันไปเลย เป็นไม่ได้แม้แต่แค่ 'เพื่อน' กันแบบนี้...ยังจะส่งของแบบนั้นมาทำไมกันอีก

ฉันไม่มีทางไปหอรอก...เพราะว่าตอนนี้ฉันมีเซย์อยู่แล้ว จะไม่หวั่นไหว เพราะผู้ชายคนนั้นอีกแล้ว...

"คุณครูคะ วันนี้ขอบคุณมากนะคะ >_< หนูจะเอาเค้กไปให้แฟน ในวันเกิดนะคะ >///<"

"ตายแล้ว จริงเหรอ น่ารักจังเลยน้ำ ^^"

"ตานั่นพูดตลอดเลยว่า 'อย่างเธอทำไมได้หอรอก ชื่อเอาดีกว่า' คอยดูเถอะ จะทำให้ทั้งจนพูดไม่ออกเลย~"

"เค็กเธอดูดีมาก รับรองว่าแฟนต้องหลงแน่ๆ ^-^"

"แบบนี้แฟนของคุณพี่ไอดีมต้องหลงมากแห่งๆ เลยใช่มั้ยคะ"

คำถามของนักเรียนสาวน้อยพุ่งเข้ากลางใจฉัน...แล้วฉันก็รู้สึกเกลียดตัวเองขึ้นมาเมื่อแวบแรกมีคำตอบที่ไม่ถูกต้องผุดขึ้นในใจ...

ไม่หอรอกจ๊ะ เพราะเขาไม่ค่อยชอบของหวาน

แต่จะตอบแบบนั้นได้ไงกันล่ะ ฉันนี่มันบ้าซะมัด...

"ก็หลงอยู่แหละ เพราะเขาชอบของหวานไม่เหมือนผู้ชายทั่วไป ^-^"

"หนูแอบกระซิบถามได้มั้ยคะ >_< แฟนคุณครูนะ ไช้คนที่เค้าว่ากันว่าเป็นทายาทห้างดังวิเป่ล่าคะ หนูเคยเห็นเค้าลงนิตยสารไฮโซด้วยอะ"

"อะ...เอ่อ ก็...ใช่จ๊ะ ^///^"

"ว้ายยยยยย น่าอิจฉาซะมัดเลยอะ >///< แฟนหนูนี่เป็นแค่เด็กม.ปลาย ธรรมดาๆ เอง โตขึ้นไปจะทำอะไรก็ยังไม่รู้ คุณครูนี้โชคดียังเลยนะคะ!"

"ขอใจจ๊ะ ^^ แต่การเป็นเด็กไม่ใช่ว่าไม่ดีหรอกนะ แค่ให้แน่ใจว่าตอนนี้เธอกับแฟนมีความสุขกันดีก็พอแล้ว"

"ค่ะ! ^O^" เธอตอบด้วยใบหน้าสดใส คงจะมีความสุขมากๆ เลยสินะ ทั้งที่พูดออกมาเหมือนบ่น แต่สีหน้าและแววตาเป็นประกายขนาดนี้ ใครก็รู้ว่าปากไม่ตรงกับใจสักนิด เธอคงจะรักแฟนมากๆ เลยนั่นแหละ "งั้นหนูไปก่อนนะคะ ว่าจะไปดูหนังนะคะ >_<"

"หนังเหรอ ดูกับแฟน?"

"ใช่แล้ว~ จริงๆ เรื่องนี้คุณครูน่าจะชอบนะคะ ขวนแฟนหนุ่มพยายามหางัดไปดูสิคะ :P"

"เดี๋ยวเถอะ ชาวครูเธอ" ฉันทึ้นนักเรียนจอมแสบก่อนจะถามต่อ "แล้วเรื่องอะไรละ"

"Sugar นะคะ >_< เป็นหนังการ์ตูนน่ารักมากๆ เลยนะคะ หนูเห็นเทรลเลอร์แล้วก็อยากดู คุณแฟนเค้าก็เลยไปเล่นเกมชิงบัตรรอบพรีเมียร์มาได้"

"อะ...อ้อ" ฉันทึ่งใจจนเกือบลืมนิยามไป โลกจะกลมไปรีเปล่านะทำไม...พอฉันตัดสินใจได้แล้ว พระเจ้าถึงได้ส่งอะไรที่มาให้ฉันเป๋ไปอีกรอบแบบนี้มาอีก "งั้นเธอ..."

"เรื่องเกี่ยวกับขนมหวานนะคะ หนูเห็นแล้วนึกถึงคุณครูเลยนา เพราะว่าตัวเอกของเรื่องเป็นเค้กคะ"

"...เค้ก?"

"เป็นเรื่องราวการผจญภัยของขนมหวานคะ มีทั้งเค้ก ทั้งคุกกี้ ทั้งนูนนี่นั่น แต่ตัวเด่นเป็นเค้ก >_< มีเค้กช็อกโกแลตชมพู กับเค้กไอติมหวานๆ อ้อ จะว่าไปแล้วก็เหมือนคุณครูจริงๆ นะเนี่ย >///<"

"..."

"ผู้กำกับยอดเยี่ยมมากๆ ด้วยนะคะ! นุ่มหล่อดาสิเชียวมรกต ตอนเห็นรูปในเว็บนี้หนูกรี๊ดจนแฟนนอนเลยแหละ อ๊ะ! จริงๆ แล้วเขาเป็นคนไทยด้วยนะคะ O_O! ไปดูรอบพรีเมียร์จะได้เจอเขารึเปล่าน้า~ โอ๊ะ!!! หนูนุดแฟนไว้ตอนนี้เนี่ยนาเพราะจะไปหาอะไรกินก่อน งั้นไปก่อนนะค้า~"

"อืม ไปเถอะจ้ะ ๗-๗" ฉันทบมือให้นักเรียนด้วยความรู้สึกกว้างขวาง อย่างบอกไม่ถูก จากนั้นเมื่อเธอออกไปแล้ว...ฉันถึงได้ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ อย่างอ่อนแรง

นี่มันอะไรกัน...ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ ฉันควรจะทำยังไงดี ทั้งที่คิดไว้ว่าจะไม่สนใจ จะไม่นึกถึง...จะไม่จดจำเรื่องราวของผู้ชายคนนั้น อีกต่อไปแล้ว แต่แค่คิดเดียว...แค่มีอะไรมาสะกิดนิดเดียวเท่านั้น หัวใจก็ ลั่นไหวถึงขนาดนี้แล้ว...

ตัวหนังสือถูกขยี้จนยับเยิน...ตอนนี้ยังนอนนิ่งอยู่ในกระเป๋าสตางค์ ของฉัน...

'ฉันชอบดูหนังมากเลยละ >O< ถ้าวันไหนได้ดูหนังที่นายกำกับก็ดีสิ เนอะ'

'เออ...อืม...ถึงตอนนั้นจะส่งบัตรเชิญรอบพรีเมียร์มาให้ก็แล้วกัน'

ทั้งที่จ๊ะทั้งไปก็ได้...ฉันกลับไม่ได้ทั้ง เกือบไว้ทำไมกัน ทั้งที่ยืนยัน เป็นมันเหมาะว่าจะไม่ไป ยิ่งไงก็จะไม่ไปเด็ดขาด...แต่ทำไมถึงไม่ยอมทั้งไป ลักที

เก็บเอาไว้...จนถึงวันที่ระบุไว้ในตัวหนังสือทำไมกัน

"เป็นอะไรไปนะ ทำไมทำหน้ามั่วๆแบบนั้น"

คำถามของเซย์ที่ขับรถมารับฉันที่ตัวเตอรท์ทาวเวอร์ทำให้ฉันสะดุ้ง เล็กน้อย...ก่อนจะหันไปยิ้มให้เขา "ไม่...ไม่มีอะไร"

"ไม่จริง ฉันเป็นแฟนเธอมาสิบปีนะ เรื่องแค่นี้ทำไมจะดูไม่ออก" เซย์ ไม่ยอมรับคำตอบของฉัน เขาเอาคางเกยพวงมาลัยก่อนจะเหลือบมองฉันด้วย นัยน์ตาสีเทาสุ่ย "มีเรื่องอะไร บอกมาสิ"

สายตามคมเหลือเกินนะ สมแล้วที่เป็นทนายท้างดัง...ฉันคิดในใจอย่าง เศร้าสร้อยก่อนจะหัวเราะแห้งๆ แล้วตอบเสียงอ่อย "พอดิเพื่อนนัดดูหนังที่ เซ็นทรัลเวิลด์อะ แล้วฉันลืมไปเลย...เพิ่งนึกขึ้นได้ตอนนายมาถึงแล้ว..."

"หืม? เพื่อนคนไหนหรอ"

"เพื่อน...เพื่อนสมัย ม.ปลาย น่ะ"

"หา? พวกเด็กวิศวะนี่นะ?" เซย์เล็กก็ถามอย่างเหลือเชื่อ ซึ่งก็เหลือเชื่อจริงๆ นั่นแหละ เพราะตอนเด็กๆ ฉันเป็นพวกไม่มีคนคบ T_T

"อะ...อ้อ เห็นว่ามีริ้วเนียนกัน"

"จิ้งไปมัยละ"

"หา -O-"

"ฉันไปด้วยก็ได้ จะได้โชว์ออฟให้เพื่อนเธออิจจาใจ"

โชว์ออฟเพื่อนอย่างนั้นเหรอ...ทำไม่รู้สึกเหมือนว่าเหตุการณ์แบบนั้นเคยเกิดขึ้นมาแล้วนะ

จริงสิ...ตอนนั้นไง ตอน ม.6 เทอมหนึ่ง ที่ฉันถูกสาวๆ เพื่อนร่วมชั้นสมัย ม.ต้น เยาะเย้ยถากถางเอา ตอนนั้น...คนที่เดินกลับมาตึงฉันไปโอบไหล่ แล้วก็ช่วยออกปรับแทนฉันก็คือเขา...

'อ้อ เธอคบเพื่อนหน้าตาน่าเกลียดแบบนี้ด้วยเหรอ ไร้รสนิยมสิ้นดีเลยนะยัยเตี้ย ถือว่าเป็นโชคดีของเธอนะที่เลิกคบกับยัยพวกนี้ไปได้ตั้งแต่จบ ม.ต้น นะ ไม่งั้นชีวิตต้องตกต่ำเรี่ยดินแน่ๆ -_-'

'อะ...อะไรนะ!? นี่นายดาพวกเราเหรอ!'

'ใช่สิ แถวนี่มีใครหน้าตาน่าเกลียดอีกนอกจากพวกเธอละ'

'...!!!!'

'เฮลละ ไปกันเถอะยัยเตี้ย อ้อ แล้วถ้าเป็นไปได้ก็อย่ามาทักแฟนฉันอีกละ เดียวคนอื่นเข้าใจว่าสนิทสนมกัน แฟนฉันจะเสียหายนะ บายนะ'

ตอนนั้นฉันยังกลัวเขาและไม่คิดอยากเข้าใกล้เลยแม้แต่บ่อย ความคิดเดียวที่ฉันมีคือเขาเป็นคนร้ายกาจ นิสัยเสีย ปากก็ไม่ดี แถมยังชอบพูดจาโหดร้าย ด่าฉันว่ายัยเตี้ยบ้าง ยัยกบขี้ขอเดี้ยวบ้าง...แต่ตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่ฉันรู้สึกว่าเขา ใจดีมาก ๆ'

ผ่านมานานมากแล้ว...ทำไมฉันยังจำได้แม่นทุกคำพูดแบบนี้

"เจียบไปอีกแล้ว"

"เอ๊ะ อ่า...ซอรั๊ๆ >_<"

"เธออยากไปชิมมัยละ จังฉนวนไปส่งที่เซ็นทรัลเวิลด์ก็ได้"

"ไม่เป็นไรหรอก นายอุตุส่าห์มารับ..."

"ก็เดี๋ยวหนึ่งจบแล้วค่อยโทรมาหาฉันก็ได้ ฉันจะกลับไปนั่งทำงานที่ออฟฟิศระหว่างรอ"

"แบบนั้นไม่ดีหรอก..."

"เธอควรจะพูดแค่ 'ขอบคุณนะคะ' แล้วก็ปล่อยให้แฟนของเธอทำตัวเท่าๆ ให้เธอหลงมากกว่าเดิมสิ"

"..."

"โอเค เซ็นทรัลเวิลด์นะ ^-^"

ฉันถึงกับพูดไม่ออกกับสิ่งที่เซย์ทำให้...เขาเป็นอย่างนี้เสมอเลย ทำดีกับฉัน ดูแลเอาใจใส่ฉันเป็นอย่างดีเสมอต้นเสมอปลาย เหมือนเดิมไม่ลดน้อยลงเลยสักนิดเดียวตลอดสิบปีที่เราคบกันมา

ถึงตอนแรกเขาจะโมเมเอาเองแล้วก็บังคับให้ฉันเป็นแฟนตอนที่ฉันยังตัดใจจากไอเฟลไม่ได้...แต่ตอนหลังเมื่อฉันเปิดใจรับเขาเข้ามา เซย์ก็ตบเท้าเดินสวนสนามเข้ามายึดพื้นที่ในหัวใจฉันไปจนหมด เพราะว่าเขาเป็นคนอย่างนี้แหละ

เพราะอย่างนี้ฉันถึงได้รักเขา...เพราะฉะนั้น...เพราะฉะนั้นต่อให้ฉันไปดูหนังที่ไอเฟลสักกับ...ก็ไม่ได้มีความหมายอะไรเลยสักนิด

แค่ไปดูให้จบๆ...จากนั้นฉันก็จะลืมเขาไปซะ จะตัดทิ้งไปและไม่หันหลังกลับไปมองอีกเป็นครั้งที่สาม

"เ้า ถึงแล้ว"

"ขอบคุณ...แล้วก็ขอโทษนะเซย์ T_T"

"อย่าใส่ใจนะ จะกลับเมื่อไหร่ก็โทรมาล้วงหน้าสักหน่อยแล้วกัน ฉันจะรีบชิงมา :)"

"...แฟนของไอติมน่ารักที่สุดเลย"

"โอ๊ะ พูดจान่ารักขนาดนี้ชักไม่อยากจะปล่อยลงจากรถซะแล้วสิ" เซย์พูดหน้าตายก่อนจะยิ้ม...พร้อมกับปลดเข็มขัดนิรภัยออกแล้วยื่นหน้าเข้ามาจูบฉัน

จูบหวานๆ เบาๆ ที่ริมฝีปาก...จากนั้นเขาก็ถอยห่างแล้วขยิบตาให้ฉันที่ยังรู้สึกเินจูบวาบทุกที่ถึงแม้จะผ่านมาสิบปีแล้วก็ตาม

เวลาสองเลยมาจนสิบปีแล้ว แต่มีตราภาพเลอะคำว่าเพื่อนของเด็กหนุ่มสาวแห่ง Tutor Tower ก็ยังคงอยู่เสมอ
และเมื่อก่อนหน้านี้บางคนจะไม่เคยได้พบหน้ากัน หากในที่สุดก็ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง
เพื่อเติมเต็มส่วนที่ขาดหายซึ่งกันและกัน มาถึงตอนนี้ 'เวอร์ซายส์' กับ 'คุณธรรม' ก็ยอมรับความรู้สึก
ที่ทั้งคู่มีให้กันแล้ว ทว่ากลับมีเหตุการณ์ที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนเขากำลังปิดบังอะไรบางอย่างจากเธอ
หวังเพียงแค่ว่าคงไม่ทำให้เธอเสียใจเหมือนที่เคยเป็นมาในอดีต ส่วน 'ลือเต๋' นั้นก็พยายาม
รักษาความเป็นเพื่อนระหว่างเธอกับ 'โซนิค' เอาไว้ เพราะการที่เขากลับมาราวนี้
เขาไม่ได้ตัวคนเดียวเหมือนก่อน แต่กลับมีหญิงสาวอีกคนอยู่ข้างกาย
ทางด้าน 'ไอติม' ที่คบกับ 'เซย์' มาตลอดสิบปีก็เกิดมีอาการหวั่นไหวเมื่อ 'ไอเฟล' ปลุกใจตัว
แทนเธอยังรู้สึกดี ๆ กับเขาเหมือนเดิม ตัดก็ตรงที่เซย์นั้นได้ชื่อว่าเป็นแฟนเธอ
ถ้าไม่อยากจะให้เรื่องพิศดารธรรมเกิดขึ้น เธอก็ต้องอยู่ห่างจากไอเฟลให้ไกล
ดูเหมือนว่า... ความสัมพันธ์ครั้งนี้ของพวกเขาจะยุ่งเหยิงมากกว่าเดิมเสียอีก!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

Jamsai Love Series
ISBN 978-616-06-1313-7

9

786160 613137

ราคา 199 บาท